

Türkiye'nin Dış Borçları

«30 Eylül 1970 Tarihli İttihariyle» Türkiye Cumhuriyeti'nin ödenek dış borçlarının dökümanı şöyledir:

(Kısa vadeli borçlar hariç)

A — Dövizle ödenek dış borçlar:

(Milyon dolar olarak)			
Ana para	Faiz	Toplam	Ödenecek
kamu kesimi	2.277,3	826,0	3.065,5
özel kesim	119,4	42,3	161,7
toplam	2.358,9	868,3	3.237,2

B — Türk lirası ile ödenek dış borçlar:

(Milyon TL olarak)			
kamu kesimi	2.277,3	973,2	3.250,5
özel kesim	1.759,2	826,1	2.585,3
toplam	4.036,5	1.799,3	5.835,8

Görüldüğü gibi 30 Eylül 1970 tarihinden (yani bu tarihte dış borçlarının dondurulduğunu varsayarsak) Türkiye Cumhuriyeti'nin dış borçları 3.237.200.000 dolar, 5.835.800.000 TL'dir. Bu borçlardan dövizle ödenek 761,9 milyon dolar paravaneli milletlerarası emperyalist kurumlar, 2.370,5 milyon dolar emperyalist hükümetlere (51.287,9 milyon dolar ABD hükümetine), 94,8 milyon dolar emperyalist tekelere.

Cumhuriyet Döneminde Dış Borçların Gelişimi

1934 ve 1938 yıllarında alınan iki kalem borç dışında, 2. emperyalist dünya savaşına kadar uzun vadeli borç alınmamıştır (buna, 1930 yılında bir Amerikan yatırım şirketinden alınan bir miktar borç da eklenebilir ki, anlaşma süresinden önce feshedilmiştir). 1939-1945 yılları arasında ise İngiltere, Fransa, Almanya ve Amerika'da 6 telif borç alınmıştır; bu borçların genel olarak silahlı alım için yapılmıştır. Bu konudaki politika değişikliği 1947 yılında yapılmış ve 1950 yılı ile birlikte bugüne varan süreç derinleşerek gelişmiştir. Bu gelişimdeki belli başlı noktaları kaydedelim:

— 1923-1947 dönemi: Genel hatlarıyla yabancı sermaye ve dış borçların tasfiyesi dönemidir. Dünyu Umumiye borçlarının da tasfiyesi ile 1946'da Türkiye'nin dış borçluluğu sıfıra inmiştir.

— 12 Mart 1947: Truman doktrini yürürlüğe girdi. Ardınca Türkiye'de 22 Mayıs 1947 tarih ve 13 sayılı kararla yabancı sermayeyi teşvik politikası başlatıldı. Aynı yıl Bretton Woods Anlaşmaları sistemi yürürlüğe kondu (Dünya Bankası, Milletlerarası para fonu, Gatt...).

— 1948: Ünlü Marşal Planı yürürlüğe konuldu. Direkt ve indirekt borçlandırılmalara hızla geçildi.

— Mart 1950: Dışarıdan borç alacak özel sektöre kolaylıklar, emperyalistlere ise garantiler getiren bir kanun kabul edildi.

— 1951: 5821 sayılı yabancı sermaye yatırımlarını teşvik kanunu çıkarıldı.

— 1954: 6224 sayılı yabancı sermayeyi teşvik kanunu yürürlüğe girdi. (Amerika'dan getirilen Randall'a hazırlatıldı).

— 1954: Emperyalist petrol kartelinin danışmanı Max Ball'a hazırlatılan petrol kanunu yürürlüğe sokuldu.

Bütün bunlar olurken, bir yandan da ithalat-ihracatta serbest rejimi getirdi, Osmanlı İmparatorluğunun başına büyük dertler açan en ziyade müsaade mazhar ülke enasına dayanan genel gümrük anlaşması imzalandı. Avrupa Konseyi'ne, Avrupa Tedviye Birliği'ne ve Nato'ya katıldı. Bütün bunların sonucu ülke daha 22 Eylül 1952'de kısa vadeli borçlarını resmen ödeyemez hale geldi. 1958'de Paris Görüşmelerinin ardınca devalüasyon ilan edildi. 1944'de 67,6 milyon TL fazla veren dış ticaret dengesi 1950'de 62,3; 1952'de 540,4; 1963'de 2.903,3 milyon TL şeklinde gış gibi büyüyen açık verme döneminde yol aldı.

1970 yılında ise borç miktarı, devalüasyonun da etkisiyle 54.393.800.000.— TL'sine fırlamıştır ve bu miktar milli gelire oranlandığında, %52,9 gibi korkunç bir oran vermektedir.

Yarınki Halkın Bugünden Peşin Sömürüsü

Bugünkü kuşakların hünharca ezilip-sömürüldüğü yetmezmiş gibi, emperyalizm ve

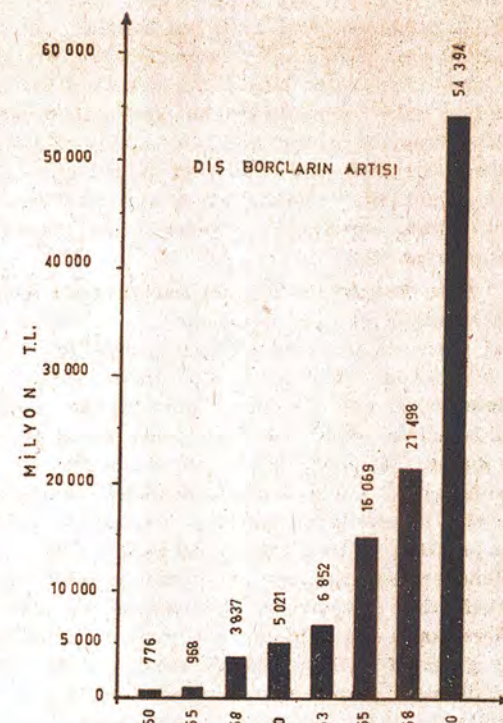
yerli oligarşi yarınki halk kuşaklarına da bugünden pengesini uzatmıştır. Aşağıdaki tablo, bunun tek bir alandaki delilini vermektedir. Bu tablo, 30 Eylül 1970 tarihi itibarıyla hazırlanmıştır; bir an için bu tarihten sonra hiç borç alınmadığını varsaysak bile, mevcut borçların ödenmesi, o da yeni bir devalüasyonun yapılmadığı şartlarda, 2018 yılına kadar uzanmaktadır:

Dış borçların gelecekteki yükü			
Yıllar	Milyon dolar	(Ayrıca milyon TL)	
1970 (3 ay)	62,0	171,2	
1971	188,7	391,0	
1972	171,0	390,2	
1973	198,7	380,8	
1974	160,0	340,5	
1975	139,6	337,5	
1976	126,6	325,0	
1977	130,5	320,4	
1978	130,9	315,6	
1979	127,3	311,3	
1980 - 2018	1.791,9	3.314,7	
TOPLAM	3.227,2	6.598,2	

(Bu miktarın 2.358,9 milyon doları ve 4.572,1 milyon TL'si anapara, 868,3 milyon dolar ve 2.026,1 milyon TL'si da faiz karşılığı ödenektedir).

Borçlanma Gittikçe Hızlanıyor

Gazetelerde yer alan haberler doğrudur ve son beş yılda yapılan borçlanma, kırk bir yılda yapılan borçlanmadan fazladır. İkiser yıllık üç kesit alırsak, borçlanmanın hızlanışı şöyledir: 1958 - 1960 arası: %31,0; 1963-1965 arası: %134,5; 1968 - 1970 arası %153,0.

Dış Borçların Emperyalist Sömürü Mekanizmasındaki Yeri

Dış borçlar, emperyalizmin sermaye ihracı yollarından bir tanesidir. Sermaye ihracı, ya üretici sermaye (yatırım sermayesi), ya da sömürülen ülkelere borç verme şeklinde yürütülür. Bir başka deyişle sermaye ihracı:

1. Diğer ülkelerin hükümetlerine verilen krediler yoluyla veya bankalara açılan kredilerle,
2. Yine bu emperyalist sömürü altında geri bırakılmış ülkelere işletmeler kurarak veya mevcut işletmeleri ele geçirerek sürdürülür.

Üretici sermaye, girdiği ülkeden, kendini kat kat aşan kar transferleri gerçekleştirirken, özel ve kamu sektörlerine açılan kredilerle yapılan borçlandırma yoluyla emperyalist bir kaç yoldan yarar sağlar:

—Açılan kredi, faizi ile birlikte tahsil olunur.

— Verilen borç para tutarınca malın, krediyi veren ülkenin gösterdiği yerden satın alınması şartı bağlanır.

—Verilen borcun bir kısmının, borcu veren ülkeden savaş araçları, oto, uçak vb. alımına tahsis edilmesi şartı konulur.

—Verilen borcun, borcu verenin gösterdiği, emperyalist sömürüye yanda çıkacak ve halka yararı olmayan işlerde harcanması sağlanır ve ekonomi emperyalistlerin istediği yöne kanaliz edilir.

— Bu krediler, geri ülkelerde gelir dağılımındaki farklılaşmanın derinleştirilmesi nedeniyle, lüks tüketim mallarına olan talebin pompalanmasına, dolayısıyla emperyalist kuruluşlardan yeni mallar ithal edilmesine yarar.

— Ekonominin içine girdiği kötüleşme, tirliliş ve bağımlı durum, gittikçe azalan aralarla devalüasyonlara gidilmesini gerektirir. Bunun en ilkel sonucu ise, dış borçların durdurulduğu yerde devalüasyon oranında yükseltilmesi olur.

— Alınan borcun geri ödeme süresi, yeniden kredi açma, gibi hususlar, geniş imkânı politik baskı araçları olarak kullanılır... vs.

Borçlandırma yoluyla bir ülke halkının köleleştirilmesi belli başlı yollardan biri haline gelmiştir. Çok kaba bir benzetmeyle, tefecili-tüccarın orta ve az topraklı köylünün mülküleşmesi sürecindeki fonksiyonunu andırır. Bu batağa girdikten sonra alınan her borç durumu daha da kötüleştirirğinden, gittikçe artan oranlarda yeni borçlanmalara girişilmesi kaçınılmazlaşır ve her adımda emperyalist mengene sıkışır. Ne var ki, bu mengenenin derin acısı, geniş halk kitleleri üzerinde görülen; uluslararası mali sermayenin güdümündeki egemen güçler, yerli oligarşi, bu durumdun ziyadesiyle hoşnuttur. Çünkü emperyalizmle kurduğu işbirliği ona da halkın üzerindeki sömürüsünü derinleştirme ve sağlamlaştırma imkânı vermektedir. Alınan dış borçlar da, ya doğrudan, ya da devletin kredi, teşvik primi vs. yollarla dolaylı olarak egemen sınıfların halk üzerindeki sömürüsünü derinleştirmelerine yaramaktadır. İlgili çekici noktalardan biri ise şudur: Verilen borçların oldukça önemli bir kısmı, askeri niteliktedir. Bu yolla sömürülen ülke ordu ile elden araç-gereç bakımından bağımlılaşmaya yitirir. Yine bu ordu, türlü kombinasyonlarla emperyalizmin jandarmalığını hem de masrafları bir şekilde yapma konumunda tutulur.

Bir Örnek Osmanlı İmparatorluğu

Borçlandırma yoluyla bir ülkenin düşürüleceği duruma en yakın ve bizzat bir örneği, Osmanlı İmparatorluğunu verelim:

1838 ticaret anlaşmasıyla başlayan Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeleştirilmesi süreci, 1850'de imzalanan ilk borçlanma akdi ile yeni bir aşamaya girmiş oldu. Bunu 1854'de Dent Palmer and Company yoluyla yabancı sermaye ihracı izleyiverdi. Bundan sonraki dönem, tam bir yabancı devlet istikrarı çığırını ve yabancı sermayenin ülkeyi istilası, dış borçların korkunç bir hızla kabarması dönemi oldu. Üstelik şartlar öyleydi ki, sağlanan 100 İngiliz lirasından, ihrac fiyatının düşürülmesi yoluyla ele 50-60 lira geçiyor, mürekkep faiz yoluyla da borç beş-altı yılda iki katına ulaşıyordu. 1875'de durum şöyledi: alınan 15 telif borç tutarı 238.773.000 Osmanlı lirasıdır. ihrac fiyatı düşürülerek, gerçekte bu-

KESİNTİSİZ DEVRİM (1)

(ÇIKIYOR)

KURTULUŞ YAYINEVİ

Şümr Sokak 14/3 Yenisehir - ANKARA

1965-71 TÜRKİYE'DEKİ DEVRİMCİ MÜCADELE VE DEV-GENÇ

(ÇIKTI)

Fiati : 4 Lira

KURTULUŞ YAYINEVİ

Şümr Sokak 14/3 Yenisehir - ANKARA

nun 127.120.000 Osmanlı lirası hazineye girmiştir. Aynı yıl Osmanlı İmparatorluğunun tüm devlet geliri 18 milyon altın iken, yabancılar aynı yıl ödemesi gereken faiz tam 14 milyon altındır.

Bu gidişin ilk meyvesi, devlet içinde devlet olan Dünyu Umumiye (Kamu Borçları) İdaresi'nin kurulması oldu (1881). Emperyalistlerin temsilcilerinden kurulan Dünyu Umumiye Meclisi, gittikçe artan sayı ve miktardaki vergiyi, Osmanlı İmparatorluğu halklarından bizzat tahsisle başlatı. Önemli işletmeleri ve yeraltı kaynaklarını bizzat işletti. Geniş imtiyazlar ve yeni kar imkânları sağladı. Politik bakımdan da imparatorluk yönetimi tam bir kamu yönetimi haline getirildi; imparatorluk yafatısı altında devlet, Dünyu Umumiye'ce idare edildi ki, bu durumun uzantıları Lozan anlaşması ile dahi ortadan kaldırılamamış ve Dünyu Umumiye borçlarının tasfiyesi, Cumhuriyet döneminde 6.8.1924-25.1.1954 tarihleri arasında da sürmüştür (1914'de 3.357.310.377 frank Fransa'ya, 807.958.496 frank İngiltere'ye ve 1.420.736.506 frank Almanya'ya borç yığılmıştı).

Bu süreç, Osmanlı İmparatorluğunun ekonomik ve siyasi planda kesin iflâsı ile sonuçlandı. Baştağı iktidar emperyalist çıkarlarını koruması yolunda halk düşmanı bir politikayı geliştirirken, Galata bankierleriyle birlikte, işbirlikçi bürokrasi ve yabancı sermayenin, islahat fermanlarıyla durumlarını daha elverişli kılmaaya çalışıkları hristiyan-musevi unsurlardan ve yabancı tüccarlar rekabet imkânlarını kaybederek onlarla ortaklık ve aracılık ilişkileri içine girenlerden oluşan işbirlikçi burjuvazinin çekirdeği, İngiliz ve Alman emperyalizminin çekimleri arasında ülkenin dünya savaşının göbeğine sürülmesinde en küçük bir tereddüt göstermedi. Aslında, 1. emperyalist yeniden paylaşım savaşından «müttefik» olduğumuz Almanya da galip çıkmasıyla, Osmanlı İmparatorluğu halkları için değişen bir şey olmayacaktı; bu kez bir kaç emperyalist devletin Osmanlı topraklarını paylaşması yerine, ülke, bütünüyle başka ortağa «ihtiyaç duymayan» Alman emperyalizmi tarafından yutulmuş olacaktı.

Bu Mengeneyi Mutlaka Parçalayacağız

Emperyalist sömürü altındaki Türkiye'nin içine batırıldığı bataklık, artık girtlağa kadar yükselmiştir.

Borç seviyesi g.s.m. hasılatının % 50'sini aşmıştır. Her yıl yalnız dövizle ödenen borç taksitleri ihracat gelirini % 30'unu alıp götürmektedir. 1970 yılı finansmanında yabancı % 20-80 arasıdır; diğer sektörlerde bu oran % 20-90 (sözgelimi margininde % 80; sabun ve deterjanlar % 96,7, elektrik işletmelerinde % 62,2; demir-çelik ve metalurjide % 39,9) oranlarında değişmektedir.

Borçlandırmanın, tek başına alındığında dahi, bir ülke halkını köleleştirmedeki etkinliği bilinmez bir şey değildir. Kaldı ki bugün dış borçlar, emperyalist sömürü mekanizmaları ile bütünleşerek çalışmaktadır.

Varsın halkı kandıрма yolunda istenen senaryolar düzenlensin, devrimciler üzerinde istenen kompolar ve engizisyon işkenceleri uygulanınsın!.. Bu mengeneyi mutlaka parçalayacağız!

KURTULUŞ

Devrim için savaşmayana sosyalist denmez

YIL 1, SAYI 2

1 NISAN 1971

Fiati 100 Kuruş

Ülkemizde Oynanan Oyun ve Bütün Küçük Burjuva Oportünist Fraksiyonlarının ihanetleri

Ülkemizde uzun zamandan beri tezahurlanan oyun nihayet bütün çıplaklığıyla sahneye kondu. Hem öyle bir konu ki, nice marksist-leninistlerimizi (!) bile kuyrukuna takıp alışılatarak selam durdurarak!

Derinleşen buhranla birlikte giderek keskinleşen sınıf mücadelesi karşısında Türkiye'de çürüten, göken oligarşik gerici yönetimi yenileme, sağlamlaştırma, bütün devlet kurumlarında hakimiyetini tam anlamıyla kurma ihtiyacı duyan emperyalizm, Demirel hükümetini önemli patlamalara meydan vermeden tereyağdan kal çeker gibi rahatça bir kenara itiverdi.

Türkiye'de güçlü bir marksist-leninist hareketin olmaması ve marksist-leninist gençlerin küçük burjuva oportünist fraksiyonlarının yıllardan beri süregelen kuyruk politikaları emperyalizmin oyununu kolaylaştırdı. Cunctae geçinen ve bul keseden palavra atan beyinsiz küçük burjuva ide-

ologlarının korkaklıkları, komploculuğun gerektirdiği beceriksizliğe ve cesarete bile sahip olmadıkları iyice açığa çıktı. Bazı generalleri emiliyetçi-devrimci diye lanse eden bu palavracı serseri mayınlar, radikal subayların hareketini sulandırdılar ve emperyalizmin kontroluna kolayca teslim ediverdiler. İş isten geçtiğini anladıkları anda da teslimiyet bayrağını direğe çekip, iyimser yorumlar yapmaya, eveleyip gevelemeye, en usta şark dansözlerine taş çıkartacak biçimde kıvrıma başladılar.

Yarı sömürge ülkelerin ve Türkiye'nin pratiği bütün revizyonistleri, bütün oportünistleri bir kere daha mahkum etti. Emperyalizm bir kere daha bütün iğrençliğiyle kendini gösterdi.

Nereden ve Nasıl Geldik?

Türkiye'miz emperyalizmin işgali altında, emperyalist sömürü alanı içinde yarı sömürge bir ülkedir. Emperyalist sömürü

mekanizması ülkemizin bütün toplumsal yapısını da belirlediren, biçimlendiren en önemli unsurdur. Emperyalizmin ülkemizdeki varlığını hesaba katmadan yapılacak bütün tahilller ve değerlendirmeler içi boş kâğıtlardan öteye geçemez.

Birinci Kurtuluş Savaşından sonra, devlet kapitalizmiyle (devletçilikle) burjuvazi yaratma çabaları, giderek uluslar arası finans-kapitalle göbek bağı olan yerli finans-kapitali yarattı. 20. yüzyılda daha başka türülüş olamazdı. 19. yüzyılın serbest rekabetçi dönemini geri getirmek tarihin akışını geri döndürmek olurdu. Gittikçe güçlenen Türkiye'deki tekelci burjuvazi 1950 de iktidarı aldı. 1960'a kadar ki dönem, burjuvazinin tekelleşmemiş kanadı (orta burjuvazi) ile küçük burjuva radikalizminin tekelci burjuvaziye karşı mücadelesi dönemidir. İşçi sınıfı, henüz kendisi için sınıf olma mücadelesinden uzaktı. Yıllardan beri baskı ve zorbalık altında inleyen, te-

fecî-tüccar ikilisinin boyunduruğu altında uyutulmuş köylüler ise derin bir sessizlik içindeydiler. Kısacası, politika alanında güçlenen iki unsur, tekelci burjuvazi ile orta ve küçük burjuvaziydi. Bu dönemde orta burjuvazi, tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı saf tutmuştu. Ve küçük burjuva radikalizminin ideolojik etkinliği ağır basmaktaydı. 1950-1960 döneminde, tekelci burjuvazi gittikçe güçlenmeye ve buna paralel olarak da tekelleşme süreci içinde bir avuç azınlık gittikçe semirmeye başlatken, halkın büyük çoğunluğu da korkunç bir sefaletle sürüklenmişti. Bu durumun ortaya çıkardığı ırız, 1960'da orta ve küçük burjuvazinin reformist istekleri bir hareketiyle sonuçlandı.

Tekelci burjuvazi ne kadar güçlenmiş olursa olsun, henüz devlet mekanizmasına tek başına hakim değildi. Orduyu ve geçitli devlet kurumlarını tam anlamıyla kontrol altına alamamıştı. Yüksek rütbeli generalleri oligarşiyi dahi edememişti. Bu dönemde tekelci burjuvaziye, burjuvazinin tekelleşmemiş kanadı arasındaki çekişki uzamaz bir gelişiydi. Çünkü, sınıf mücadelesinin gelişmesi ve yerli hakim sınıfların bugün olduğu gibi tek bir karşı devrim cephesi içinde ittifak kuralmaları henüz gerçekleşmemişti.

1960 DAN SONRA ÜLKEMİZDE BELİ BAŞLI İKİ ÖNEMLİ GELİŞME OLDU. BİRİNCİSİ, açılan sınırlı özgürlük ortamı içinde devrimci mücadelenin gelişme imkânlarına sahip olmasındır. Önceleri akademi denelerle başlayan gençlik hareketleri, giderek politik bir nitelik kazandı ve Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki varlığını tehdit etmeye başladı. Gençliğin (Devamı 5. Sayfada)

Halkın Teşkilatlı Mücadelesi Geliyor. Tütününü Tekale ve Tefeci-Tüccara Yem'Etmemek İçin,

ALAÇAM'DA TÜTÜN ÜRETİCİLERİ DİRENDİ

Karadeniz ekici tütün piyasası 22 Mart günü açıldı. İşbirlikçi iktidarlar, taban fiyatını tespit etmemekte; Teke'lin alım hacmini genişletmeyecek üreticileri düşük fiyatta tüccara satmaya zorlamakla; ıskarta oyuncakları; ellerinden gelen namussuzlukları yapıyorlar. Tütün piyasası gene düşük bir başta. yatla açıldı. İlk günlerde öne sürülen başfiyat 17 liraydı.

Üreticiler 22 Mart günü düşük başfiyatı belirleyen işbirlikçi iktidarları ve tefeci-tüccarları protesto etmek için sessiz bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş sırasında bir ara tütün işletme atölyesinin işgal ettiler. Bu işgal 20 dakika sürdü. Kaymakamın sözlerine alırmayan üreticiler, kendi kararlarıyla işgale son verdiler. KATÜS (Karadeniz Tütün Üreticileri Sendikası) bir yandan eylemlerde yöneticilik görevini sürdürürken, bir yandan da tütünü mevcut başfiyatla satmanın aleyhlerine olacağını söyleyerek üreticileri uyardı. Tütün yöneticisi devrimci öğretmenler de üreticilerin mücadelesini desteklediler.

Oğün öğleden sonra atölye tekrar işgal edildi. Birbuçuk saat süren işgali kaldırma Samsun'dan ve Bafra'dan getirilen jandarma birliklerinin gücü yetmedi. İşgal sonunda işlerinde KATÜS başkanı Şahin Balın da bulunduğ 9 kişi gözaltına alındı. Mahkemeye yapılan sorguda 9 kişinin 8'i tutuklandı. Sorgu sırasında adliye binası üreticiler tarafından dolduruldu. Üreticileri adliye, bir otobüs dolusu toplum polisi ve bir jandarma müfrezesi getirildikleri halde zor çıkardılar. KATÜS sözcüsü arkadaşımız İsmail Yeşilyurt ve sendika üyesi Orhan Kırşaş hakkında da gıyabi tevkif kararı çıkarıldı.

Alaçam'lı üreticiler, başfiyatın enaz 24 lira olmasını istiyorlardı, oysa üreticilerin mücadelesinden sonra 20 lira olarak ilan edilmiştir. Böylece ortalama fiat üreticilerin dediği gibi, 10 liradan aşağı düşecek ve ekici değil emeğinin karşılığı, yaptığı masrafları bile kar-

şalayamayacaktır. Bir üretici, yapılan zammı «Fukara canına atılan sadaka» olarak tanımlamıştır. Üreticilerin direnişi karşısında sömürücüler bazı davranışlarını sınırlamak zorunda kalmışlardır. İkkin 17 lira başfiyat söylentileri geçerli olmamış, başfiyat 20 liradan açılmıştır. İskartaya çıkarma metodu eskisi kadar uygulanmadı. Ziraat odaları her yıl üreticilerden onbinlerce lira topladı; bu yıl Alaçam'lı üreticilerden bir kuruş alamadı.

Ama bütün bunlar korkunç sömürünün karşısında devde kulaktır. Alaçam'lı üretici de bunu bilmektedir. Öyle ki, KATÜS'un yaptığı bir araştırma, ya göre, üreticinin tütün işiyle uğraşması sürede gündeliği 16 kuruş gelmektedir. 1962-64 yıllarında ortalama tütün fiyatı 22 liraydı, bugün 10 lira

Alaçam'da olduğu gibi köylülerin geçimlerini tek ürünün belirlediği bölgelerde ufağ-tefek farkları aynı sorunlar görülür. Elbette halkın sorunları ekonomik mücadele açısından da olsa, siyasi mücadele açısından da olsa örgütlü aktif direnişler sonucu çözümlenebilir. Örgüt meselesinin (kitle örgütünü kastediyoruz) özellikle Karadeniz köylüleri için önemi daha da büyüktür. Çünkü Karadeniz köylülerinin yerleşim biçiminde bir darımadığı yoktur. Evler, ürün koruma ve bakma nedeniyle tarla içlerine üçer beşer konurmuşlardır. Köy denebilecek birimler çok azdır.

Geçen yıl, merkezi laçam'daki Karadeniz Tütün Üreticileri Sendikası üçbin üreticinin katıldığı büyük bir miting sonunda kurulmuştu. Kısa zamanda üye sayısı ikibine ulaş-

tı. Sinop'ta, Gerze'de, Ayancık'ta, Taşova'da şubeleri açıldı. Bafra şubesi de yakın zamanda açılacaktır. KATÜS, şu anda tutarlı olduğundan üreticilerin çıkarlarını temsil eden bir örgüt durumundadır.

Tütün üreticilerinin ekonomik mücadelelerinin başarıyla yürütülebilmesi için KATÜS'un geliştirilmesi şarttır.

Türkiye'de işbirlikçi iktidarların ad değişikliğiyle «gelip, gitmeleri» hiçbir şey değiştiremez. Bu gerçeği halk kitleleri bilmektir. Proleter devrimciler, gerekli ön şartları sağlayarak, proleter devrimci ideolojinin kontrolünde kitleleri örgütlendirmeye hızla hareket etmelidir. Karadeniz'in uçaklarına her türlü oyunlarının fıkasıyla bitemeğini göstermelidir.

DEV-GENÇ'İN KOMUTANLARIN MUHTIRASININ HEMEN ARKASINDAN YAYINLADIĞI BİLDİRİ

İşçiler, Köylüler, Gençler, Yurtsever Askerler, Bütün Halkımız!

Devrimci gençliğin Amerikan emperyalizmine ve yerli köpeklerine karşı yürüttüğü amansız mücadele her geçen gün etkisini göstermektedir.

Gençliğin yaktığı ateş, giderek işçi ve köylü kitlelerini de sarmış, işçilerin ve köylülerin ekonomik ve demokratik mücadeleleri görülenmiş biçimde artmıştır.

Emperyalizm döneminde zaten var olan buhran, gençlik, işçi, köylü hareketleriyle giderek daha da derinleşmiştir. Kendi aralarında çeşitli menfaat gruplarına bölünen hakim sınıflar, ülkeyi yönetemez hale gelmişler, kendi yaptıkları kanunları çiğneyerek her türlü zor metodlarla basırmaya başlamışlar; örgütledikleri resmi ve sivil güçleriyle devrimci gençleri, işçileri, köylüleri öldürmeye, hapishanelere doldurmaya, üniversiteleri polis karakolları haline

getirmeye başlamışlardır. Bu şartlar altında, doğal olarak, ordudaki radikal subaylar da harekete geçmişlerdir. Giderek ordu ve bütün devlet kurumlarında emperyalizmin lehine, kendi aleyhlerine bozulan dengeyi düzeltme; anti-emperyalist yönde bir çıkış yapmak mücadelesi görülenmiş biçimde artmıştır. Türkiye'mizdeki varlığını herşeye rağmen sürdürmek isteyen Amerikan emperyalizmi de, yıpranan sacığı Demirel ketterleriyle giderek daha da derinleşmiştir. Kendi aralarında çeşitli menfaat gruplarına bölünen hakim sınıflar, ülkeyi yönetemez hale gelmişler, kendi yaptıkları kanunları çiğneyerek her türlü zor metodlarla basırmaya başlamışlar; örgütledikleri resmi ve sivil güçleriyle devrimci gençleri, işçileri, köylüleri öldürmeye, hapishanelere doldurmaya, üniversiteleri polis karakolları haline

(Devamı 2. Sayfada)

PARİS KOMÜNÜ'NÜN 100. YILDÖNÜMÜ

18 Mart 1971, Paris Komünü'nün 100. yıldönümüdür. İşçi sınıfı, 18 Mart 1871 de, dünyada ilk defa siyasi iktidarı burjuvazi-den zorla alıyordu.

Paris proletaryası, devrimci siddet yoluyla ele aldığı iktidarı, burjuvaziye karşı kahramanca savundu. Parisli işçiler ve onların yanında dövuşen Avrupalı devrimciler, sonunda yenik düştüler. Ama onların mücadelesi, bütün dünya proletaryasına ışık tutan ilk büyük deney oldu.

Paris komünü hakkında Lenin şöyle diyor: «Komünden birkaç ay önce, 1870 sonbaharında Marx'ın Paris işçilerine, herhangibir hükümeti devirme girişiminin, umutsuzluğun ilham ettiği bir budalalık obaleceğini göstermeyi amaçlayan bir yarıda bulunduğunu bildirir. Ama, 1871 Mart'ında, kesin savaş işçilere dayatılıp, işçiler de bunu kabul ettikten sonra, ayaklanma bir olgu haline gelince, uygun olmayan şartlara rağmen, Marx, proletarya ihtilalinin büyük bir coşkunlukla selamlandı. Marxızmin hazine bir işle sahip Rus dönüğü Plekhanov'un yaptığı gibi 'sarasız' bir hareketi bilgilik taslayarak mahkum etmek için asla dikkafahil etmedi.» (Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 49)

Marx ve Engels, «Paris komünü, özellikle birşeyi, işçi sınıfının hazır bir devlet mekanizmasını ele geçirip onu kendi amaçları için kullanacağını ispat etmiştir» diye Komünist Manifesto'da yazmaktadırlar. Böylece onlar, sınıf mücadelesinin gelişmesinden ve iktidarı almaktan korkan çağdaş reformistleri de 100 yıl evvel mahkum ediyorlardı.

Marx, 12 Nisan 1871 günü, yani tam Komün sırasında, Kugelmann'a şöyle yazmıştı: «Eğer tekrar okursan, göreceksin ki 18. Brumaire'nin son bölümünde Fransa'da bundan böyle gelecek ihtilal girişiminin, şimdiye kadar olduğu gibi, bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirmeyi değil, onu kırmaya dayanamak gerektiğini not ediyorum. (Kırmaya kelimesinin altı Marx tarafından çizilmiştir.) Bu, Avrupalıdaki bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şartıdır. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın girişim olduğu şey de budur.» (Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 51)

Komün başarısızlığa uğradı. Başarızlığın nedenlerini Lenin'den öğrenelim: işçi sınıfı yarı yolda durdu. Mülksüzleştirilen mülksüzleştirilmesine gireceği yerde, kendini, ortak bir ulusal görevin birleştirildiği ülkede, daha yitice bir adalet kurmak hayallerine kaplandı. Örneğin, bankalar ve benzeri kuruluşlara el konulmadı. Haklı müdalede vb. hakkındaki Proudhon'cu teoriler, sosyalistler arasında hala geçer akçeydi. İkinci yanlış, işçi sınıfının gerekisi merhametle, düşmanlarını yok edecek yerde, onlar üzerinde ahlağı bir edici sağlamaya çalışmasıydı. İş savasta, doğrudan askeri hareketi gereken önemli verimlere, Versay'a karşı, Paris'deki hareketi perçinleyecek kararlı bir saldırıya geçecek yerde, bocalayıp durdu. Versay hükümetine, kapkaranlık kuvvetlerini toplayarak kanlı Mayıs haftasını hazırlayacak zamanı verdi.»

Paris Komünü'nünden buyana 100 yıl geçti. Bugün proletarya, dünyanın birçok

yerinde iktidardadır. Birçok ülkede de ezilen, sömürülen halklar, emperyalizme karşı proletaryanın öncülüğünde savaşıyorlar. Öte yandan, sınıf mücadelesinin gelişmesinden korkan ve proletaryanın devrimci mücadelesini burjuvazinin kuşruğunu talmaya cabalayan oportünistler ve revizyonistler, bugün de, özünde aynı tekerlemelerle gelişen mücadeleyi önüne set çekmeye çalışıyorlar. Burjuvazi, artık son kozunu oynuyor. Reformizmi, sınıf mücadelesinin yerine oturtmaya çalışıyor. Kendi adamlarını Türkiye'de, Peru'da, Bolivya'da olduğu gibi emilliyetçi devrimci, «reformcu» kılıklarıyla ve hatta ŞİP'de olduğu gibi «Marxista» bir kılıkla iktidara getiriyor. Aktif mücadeleyi yürütenlere en büyük şiddetleyle saldırırken, «Maocu, Moskovacı, bilmem neci kılıklarıyla içazetli sosyalizmi tezgâhlayarak proletaryanın devrimci mücadelesini pasifize eden «komünisti» partilerinin veya çeşitli oportünist ve revizyonist fraksiyonların varlıklarına dokunmuyor ve hatta onların aktif devrimci mücadelelere bir alternatif olarak gelişmelerine yardımcı olmaya çalışıyor. Burjuvazi artık kendi sınıf düşmanlarını 100 yıl öncesinden çok daha iyi tanıyor.

Burjuvazinin bütün çabaları boşunadır. Tarih burjuvazinin sonunun geldiğini açıkça göstermektedir. Parisli yoldaşlarımızın uğruna kan aktırdıkları güzel günler her geçen gün biraz daha yaklaşımaktadır. Paris barikatlarında savaştan, canı veren yoldaşlarımızın yiğitlikleri, atılganlıkları hepimize örnek olmalıdır!

KURTULUŞ

Gezmiş ve Diğer Arkadaşları üzerine

Bir bankadaki paralara el konulması ve Amerikalıların kaçırılması eylemlerine katılanlar, devrimci gençlik hareketinin en safılarına dövuşmüş yiğit arkadaşlarımızdır. Bu eylemlerini halkın kurtuluşu davasına hizmet etmek için yaptılar.

Bu arkadaşlarımızın eylemleri, mevcut buhranın derinleşmesi ve Demirel Hükümetinin devrilmesinde de belirli ölçüde etkili olmuştur. Ve sonunda, bazı akisi tesadüflerinin de yardımı ile arkadaşlarımız yakalandılar.

Bizlere göre, Türkiye'de aktif mücadeleyi objektif şartları vardır. Yalnız, stratejik planda zayıf olan emperyalizmi taktik planda o kadar küçümsememek ve savaşın kurallarına uymak gerekmektedir. Arkadaşlarımızın yakalanmalarında, akisi tesadüflerle birlikte emperyalizmi taktik planda çok küçümsemelerinin ve savaşın kurallarına gerektirdiği yiğit uymamalarının etkili de olmuştur. Bu hatalarının herhalde kendileri de farkındadırlar.

Hakim sınıflar ve çeşitli oportünist fraksiyonlar bu arkadaşlarımız hakkında iğrenç dedikodular çıkartmaya çalışabiliyorlar. Bu tip provakasyonlara hiçbir devrimcinin kanıması ve bunlara karşı mücadeleyi etmesi gerekmektedir.

Bazı oportünist fraksiyonlar da, bu arkadaşlarımızla taban tabana zıt bir çalışma tarzı içinde olmalarına rağmen, bu arkadaşlarımızı duygusal salata methiyeler diyezerek kendilerine tekrar gençlik asası yapmaya çalışacaklardır. Bazıları da, bu arkadaşlarımızın yakalanmasından cesaret alarak, «biz demek mi» diye pasifizim, revizyonizmin propagandasını alabildiğine yaygınlaştıracaktırlar.

Hakim sınıfların, bütün oportünist ve revizyonist fraksiyonların provakasyonları, bu hareketi kendi çıkarları açısından sahtekâra kullanma çabaları boşunadır.

Türkiye'de aktif devrimci mücadele mutlaka örgütlü bir biçimde başarıya ulaşacaktır.

DEV - GENÇ'İN BİLDİRİSİ

(Baştarafı Sayfa 1'de)

tahliye olmaya başlamıştır.

Genel Kurumaya Başlanımı ve Ordu Komutanlarının verdiği muhtıra sonucu, yıpranan sağcı Demirel hükümeti istifa ettirilmiş ve böylece radikal subayların hareketi bir süre daha ertelenmiş, Amerikan emperyalizmi oynadığı oyunda zaman kazanma fırsatına sahip olmuştur.

Anti-emperyalist mücadelesini sürdüren ve olayların gelişmesini dikkatle izleyen devrimci gençlik, ancak şu şartlar yerine getirildiği takdirde ordudan gelecek her ileric hareketi sonuna kadar desteklemeye hazırdır. Devrimci gençlik, bütün yurtseverleri bu ilkelere uğruna sonuna kadar mücadeleye çağırır.

1 — Amerikan emperyalizminin ülkemizde bütün üstlerine derhal el konulması, ikili anlaşmalar feshedilmesi ve Nato'dan çıkılmasıdır.

2 — Bütün yabancı sermaye, dış ticaret ve bankalar derhal millileştirilmelidir.

3 — Ağaların elindeki bütün topraklar derhal yoksul köylülere dağıtılmalıdır.

4 — İşçilerin üzerindeki bütün baskılar derhal kaldırılmalı ve genel grev hakkı tamamlanmalıdır.

5 — İşsizliğe, pahalılığa, konut problemine acil çareler bulunmalı; gelir dağılımı adaleti bir sekle sokulmalı; sa-nayileşme yolunda ciddi adımlar atılmalıdır.

6 — Bugüne kadar devrimci gençlere, işçilere ve köylülere karşı işlenen cinayetler ve yapılan zulümler derhal durdurulmalı ve bunların hesabı sorulmalıdır.

7 — Toplum polisi teşkilatı ve bütün faşist kuruluşlar derhal dağıtılmalıdır.

8 — Ceza kanunundaki 141. ve 142. maddeler kaldırılmalı ve derhal bir genel af çıkartılmalıdır.

9 — Doğu'da yoksul Kürt köylüleri üzerindeki zulme, halk sınıfların ve emperyalistlerin uyguladığı gövnen rıko politikaya, asimilasyona son verilmelidir. (Aneak böyle bir politika bütün Türkiye halkını emperyalizme karşı birleştirir.) Emperyalizmin istediği, Doğu halkına baskıların artırılması ve gövnen (rıko) politikasının şiddetle uygulanmasıdır. Böylece onlar, Türkiye Halkını birbirine düşürmek, bölmek ve sömürdüzlenleri kolaylaştırmak istemektedirler. Türkiye halkını emperyalizme ve gerillliğe karşı tek birleştirici ve emperyalizmin oynunu bozucu politika,

zulmü ve baskıyı durdurun, gövnen olmayan politikadır.)

10 — Emperyalizme karşı mücadele veren mazlum dünya halklarının yanında yer alınmalıdır.

11 — Sosyalistlerin işçi ve köylü kitlelerini devrimci bir ruhla örgütlemelerine herhangi bir şekilde karşı çıkılmamalı; hiçbir devrimci örgütün yoluna dokunulmamalıdır.

Devrimci gençlik, ancak bu kısaca sayılmaya çalışılan şartlar yerine getirildiği takdirde hareketini anti-emperyalist ve demokratik yönde geliştirebilir ve onu sonuna kadar destekler. Devrimci gençlik, Türkiye'nin gerçek kurtuluşunun işçilerin, köylülerin, gençlerin, devrimci askerlerin ve bütün sömürülen halk kitlelerinin ortak ve zor bir mücadelesi sonucu gerçekleştireceğine inanır.

Devrimci gençlik, her gar altında, eskiden beri verdiği amansız anti-emperyalist mücadelesini sürdürmeye kararlı ve hazırdır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, GENÇLERİN VE BÜTÜN YURTSEVERLERİN ANTI-EMPERYALİST MÜCADELESİ! YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ EMPERYALİZME KARŞI VERDİKLERİ HALK SAVAŞLARI!

Açıklama

Türkiye devrimci hareketinde yer alan bütün unsurları yıkmak için, finans oligarşilerinin CIA-MİT ve bütün diğer gizli teşkilatlarıyla açığı kampanya sürmekte-dir.

Bu sinicse provokasyonların bir parçası olarak devrimci gençlik hareketinin öncü örgütü Dev-Genç'in sahte imzası ve mühürü ile Dr. Hikmet Kıvılcımlı hakkında aşağılık bir bildiri-ARAYAN'dan Dev-Genç Genel Başkanı ve MARK üyelerinin de bulunduğu-devrimci kişi ve örgütlere postalanmıştır.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı ile Türkiye'nin kurtuluş yolu konusunda taban tabana zıt görüşlerini bulundukları ve taban tabana zıt pratiğini izlem bulundukları. Ne var ki görüşleri ve davranışları bizimkinden tamamen farklı bile olsa yollarca sürdürdükleri mücadelesine saygılı olduğumuz Dr. Kıvılcımlı konusunda böylesine aşağılık bildiriler altına Dev-Genç(!) imzasını atımlarından bunun hesabını sormak boyunuza borç olacaktır.

DEV-GENÇ

Emiroğlu köylüleri

(Baştarafı Sayfa 3'de) meye başladılar. İşgal ettikleri toprakları sürüp, bir kısmına buğday ektiler, geri kalanını da nisan ayında pamuk ekmek için ayırdılar. Ağa soluğu Maraş'a aldı. İde ve ilde ne kadar jandarmaya varsa köye doldurdular. Ekilen buğdayı jandarmalar nezaretine söktürdüler, arpa ektiler. Köylüler kendilerine yapılan hakaretlerden, işkencelerden yılmadılar. Pamuk ekimi için hazırlanıyordular. 15 Mart günü ağa gene jandarmaları getirip, köylülerin karşısına çıkardı. Jandarma binbaşısı Resul Erzurumluoğlu, ağadan aldığı emirlerle köylüleri sındırmek ve işgalinden vazeçmek için silah tehdidi altında adı işkencelere girişti. Yollarıa yakatıldıkları kıyısına dövdürdü. Ali Sungur, Hasan Alavcı ve Hüseyin Karakoç'u köprübaşı karakoluna götürüp, çeşitli işkence metotları uyguladılar.

Köylüler direnerek jandarmaları köyden çıkardılar. Köprübaşı karakolundaki arkadaşları da Demirelci köylüleri kurtardılar. Emiroğlu köylüleri Kurtuluş'a yolladıkları mektuba şöyle bitiriyorlar: «Biz Emiroğlu köylüleri olarak bu Amerikan uşağı ağalardan hakkımızı alana dek hiçbir baskıya boyun eğmeden yiğitçe kadın erkek mücadeleye etmeye kararlıyız.»

Hisarlık Köylüleri de Ağalara Savaş Açtı

Tire'nin Hisarlık köylüleri 525 dönüm topraklarını gasbeden üç ağaya karşı başkaldırdı. Çevre köy ve kasabalarından gelen devrimci köylü, işçi ve gençlerle birlikte toprak mitingi yapıldı. Köylüler, «Toprak reformunu ağaların, patronların hükümeti değil, biz yaparız» diyerek gasbedilen toprakları işgal ederek geri aldılar. Köyecek aldıkları kararları halka bir bildiriyi duyurdular. «Bütün topraksız köylüler! Hükümete bel bağlamayın. Ağaların gasbettikleri topraklarımızı işgal ederek kendiniz kurtarın. Zafer ezilen halkımız» çağrısında bulundular.

Yoksul Köylülük Örgütleniyor

Son bir yıl içinde Türkiye'de yoksul köylülüğün örgütlenmesi sorunu ağırlık kazanmaya başladı. Birçok yerde köylü birlikleri kuruldu. Köylüler, ağalara, mahalli sömürdüzler, tutucu esrafa ve bunları ayakta tutan işbirlikçi iktidara karşı demokratik mücadelesini örgütleye yürütmenin gereğini güç geçtikçe daha iyi anlıyorlar.

Kurtuluş Yazışleri Müdürü
Enver Ünal Tutuklu

ODTÜ çatışmaları sırasında yüzlerce arkadaşla birlikte yakalanan Enver hakkında, «komünizm propagandası», «kürüçülüğü», «hükümetin manevi şahsiyetini tahkir», «Suç olan bir filli övmek» gibi sebeplerle beş tenvik kararı çıkartıldı. Arkadaşımız cezaevindedir.

Emperyalizm ve Ajanlarının Tertipleri

Hakim sınıflar devrimcileri sındırmek ve onları halkın gözünde küçük düşürmek için çeşitli oyunlara giriştiler. Büyük şehirlerdeki tutukluların yurt baskınlarını ve işkencelerini yamsıra diğer şehir ve kasabalarda da çeşitli oyunlar tezgâhladı. İşbirlikçi basın bunları halkın devrimlere karşı hareketi olarak göstermeye çalıştı. İbadet yerlerine bomba koyup devrimcilere talmeye çalışlar.

2 Martda KIRIKHAN da Hamidiye camisine emperyalizmin ajanları tarafından dinamit atıldı. 5 Mart'a kadar geçen süre içinde propaganda ekpleri köylere gönderildi ve olayın sorumluluğu devrimcilere yüküldü. 5 Martda Kırıkhan'da pazar vardı ve çok sayıda köylü oraya gelirdi. Emperyalizmin ajanları aynı gün «Anarşistlerin telin yürütüldü» düzenlediler. Yoksul köylüler sürekli teneği ve çeşitli yalanlarla yürütüşe kalkmaya zorlandı. Başlı çeken ajanlarımın önderliğini kalabalık suursuza önüne gelene saldırdılar. Devrimcilerin ilgili olmayanlar bile saldırıya uğradı. 15 dükkan, bir ezane, bir matbaa tahrip edildi. Olayları sonucı Mehmet Susuz (goban), Gaspıl İmal (sofor), Hasan Tezcan (çiftçi) öldürüldü. Daha çok kişinin öldüğü ve iktidarı bunu saldığı tahmin edilmektedir. Emperyalizmin ajanları hakkında tabii soruşturma yapılmalıdır.

Kırıkhandaki olaylar daha önce İSLAHİYE'de devrimci gençlere yapılan saldırıdan alınan cesaretle tezgâhlanmıştır.

Bir müddet sonra aynı oyun İNE-GÖL'de de tezgâhlanıyor. Emperyalizmin ajanları köylere giderek; yu-nuk köylere, «tütün mitingi var, diğer köylere, «Dev-Gençleri camileri bombalayacak» diye gülmekle propaganda yapılar. Olay güntünden bir gün önce, kaymakam, sava, jandarma kumandanı ilçeyi izinsiz olarak terkettiler. Birkaç polisle em-niyet amiri kaldı, o n l a r ı n d a amacı karakollarını beldemek. Oyuna tezgâhlayanlar sürekli ilçeyi doluşarak halkla tartışıyorlar. Basılacak yerler işaretleniyor (Dev-Genç, Tis ve bazı devrimcilerin evleri). Namazdan çıkımlarında katil-masıyla olaylar başlıyor, biraz tahribat yapıyor. Komutanların muhtırası duyulunca, bunları kendileri için veridilmiş sanıp hemen dağılıyordlar.

Bütün oyunlara, baskılara, işkencelere rağmen halkın davasının önünde koşan devrimciler yılmayacaklar.

Ülkemizde oynanan oyun ve bütün küçük burjuva oportünist...

(Baştarafı Sayfa 1'de)

mücadelesi işçi ve köylü kitlelerine de örnek oldu. Güdermek güçlenen anti-emperyalist gençlik hareketleri, «demokratik ve ekonomik işçi ve köylü hareketleri ve bilimsel sosyalizmin temel kriterlerinin dikkate alınması, genç devrimci kadroların ortaya çıkmasını sağladı. Gelişen devrimci hareketi hakim sınıfların zorbalık metodlarıyla sındırmaları mümkün olmadı. Yıllardır baskı ve zorbalık metodlarıyla sındırılmış, devrimcilerle aralarında aşınmaz sınırlar çekilmeye çalışılmış geniş halk kitleleri, artık devrimcilerin sesine kulak vermeye başladılar. İKİNCİ ÖNEMLİ GELİŞME İSE, 1960'dan sonra iktidarı orta ve küçük burjuvaziye kapıların tekeli burjuvazinin kısı zamanda tekrar iktidara gelmesi oldu. İktidarı koltuğuna DP'nin yerine AP otururdu.

BURJUVAZİNİN TEKELLESEMESİ KANADİ TEKELCİ BURJUVAZİYE KARŞI DİRENİRKEN, SINIF MÜCADELESİ KESKİNLEŞTİRKE ONUNLA İTTİFAK KURMAYA BAŞLADI. BURJUVAZİNİN BU HER İKİ KANADININ DA ÜZERİNDE ANLAŞTIKLARI MESELE, GİDEREK KESKİNLEŞEN SINIF MÜCADELESİNİ DURDURMAK OLDU. Böylece, gelişen devrim hareketi karşısında, karşı devrim cephesi de daha sağlam ittifaklar kurmaya, güçlenmeye başladı. Orta burjuvazinin sağ kanat temsilcileri, önderinde tekeli burjuvaziye dahil olma imkânı buldular ve sınıf mücadelesinin gelişmesinden korktuklarından, hemen karşı devrim cephesi içinde yerlerini alverdiler. Bugün, bir yandan karşı devrim cephesi kendi içindeki gelişikleri uzlaştırmaya çalışırken, öte yandan da topekten saldırıya hazırlanmaktadır. «Partiler üstü milli koalisyen ve anarşisi ölmek» hikayelerinin ardında yatan gerçek budur.

Ashnda, o kadar geniş tahillere bile gerek kalmadan, daha ilk başta, «12 Mart Muhtırası Darbesi»nin ileric, reformcu bir hareket olmadığı bellidir. Belli bir iktidarı değişikliği oluşturan bir hareketin ilericliğini ölçüsünü en iyi şekilde MARK şöyle açıklamaktadır: «KAMU KREDİSİ İLE ÖZEL KREDİ, BİR DEVRİMİN ŞİDDETİNİ ÖLÇMEYE YARAYAN EKONOMİK TERMOMETRELERDİR. ONLARIN DÜŞÜĞÜ ORAN DA DEVRİMİN YIKICI VE YARATICI GÜCÜ YÜSELER.» (1) Bu hareketin sonucu, borsa'da ve bankaların kredi mekanizmasında değişen birşey yoktur. Oysa, 27 Mayıs hareketinin daha ilk gününde, MBK çıkardığı kararname ile, bankaların kredi mekanizmasının işleyişini belli bir süre için durdurmuş ve sonra da iyice sınırlanmıştır. Daha ilk adımdaki tavırdan ve muhtıradaki ifadenin hareketin karşı-devrimci niteliği, yapılarını oligarşinin kendi içindeki bir kadro değişikliğinden başka birşey olmadığı bellidir. Zaten, oligarşisi dahil olmuş generallerden, bir Nasır veya Gaddafî hareketi beklemek de, revizyonistlerin düştüğü komik duruma düşmek olurdu.

Emperyalizmin Özellikle Ordu Üzerine Oynadığı Oyun

Kısaca anlatmaya çalıştığımız gibi, emperyalizm-yerli hakim sınıflar ittifakı adını Türkkiye'nin ekonomik ve politik hayatına hakim olmaya başlarken, henüz bütün devlet kurumlarına tamamlanmaya hakim olamıyordu. Bu karşı-devrim cephesi için tahammül edilemez bir durumdur. Devletin yapısından denge unsuru, sok hareketin belirli legal çalışma alanlarında sahip olmasına ve sınıf mücadelesinin gelişmesine yardımcı oluyordu. Emperyalizmin bu dengeli bozması, şimdiye kadar küçük ve orta burjuvazinin varucu gücü olarak gözükten orduya ve bütün devlet kurumlarına kesinlikle hakim olması gerekiyordu.

İşe subayların maaşlarını arttırmak ve subay kadrosuna küçük burjuvazinin aşağı kesimlerinden kişilerin gelmesini sağlayan askeri il-seleri kapatmakla başladı. 22 şubat 1962 ve 21 Mayıs 1963 hareketlerinde küçük burjuva radikallerinin bir kısmı öne sürüp, daha sonra toparladılar. Böylece daha 1962 ve 1963 yıllarında orta içindeki küçük-burjuva radikal hareketi önemli darbeler vurdu. Ordu Yardımlaşma Kurumunu (OYAK) kurarak kısa zamanda finans kapitalin Türkiye'deki en güçlü kuruluşlarından bir haline getirdiler. OYAK vastasıyla generalleri kazanmaya, oligarşisi dahil etmeye çalışlar ve bunda da önemli ölçüde başarılı oldular. Her alanda yatırım yapan OYAK'ın yöneticilerine bir göz atmak gereği bütün çıplaklığı ile ortaya çıkar. OYAK'ın yöneticileri, generaler, yüksek rütbeli subaylar ve Vehbi Koç, Eczacıbaşı gibi işbirlikçi sermayenin en büyük temsilcileridir. Ayrıca OYAK, birçok yabancı ve işbirlikçi şirketlerle ortaklık halinde. Gecen doğru OYAK yönetim kurulu başkan ve Ankara'nın en varucu birliği 28. tınenin komutanı general Fikret Elbizim şöyle demektedir: «Kurum, iktisadi devlet teşekkülleri bir yana bırakırsa, mevcut durumu ile Türkiye'nin en güçlü yatırım kuruluşu haline gelmiştir.»

Bütün bu oyunları tezgâhlarken orduyu adını kontrol altına alırlarken, Kemalizm ile kırmeye bırakmadılar. Kendi adamlarını «Kemalist» diye reklamlarını yapılar. Türkiye'de milli meseleyi, Kürt meselesini ön plana çıkartarak, özellikle ordu içindeki küçük burjuva radikallerinin dikkatlerini gelişen sınıf mücadelesine odaklaştırmak, onların anti-komünist yanlarını bilemek için yoğun bir demagojik propaganda kampanyasına giriştiler. Sovyenizm, rıko duyguları her fırsatı kullandılar.

BİZDE ORDU GENELLİKLE KÜÇÜK VE ORTA BURJUVAZİNİN VURUCU GÜCÜ OLAGELMİŞTİ. TÜRKİYE'DE ORDUYU KESİNLİKLE OLIGARŞİ GERİCİ YÖNETİMLERİN UYDUSU OLAN LATİN AMERİKA ORDULARINDAN AYIRAN ÖZELLİK DE BURADAYDI. Ne varki, ülkemizde sınıflar arasındaki ilişki ve gelişikleri hesaba katmadan yapılacak her değerdendirme ve değişim sınıf dengesiine hesaba katmadan kurulacak bütün teoriler de işi boş kâğıplar olarak kalmaya mahkumdur. İşte, gelenek ve göreneklerin pasifizim, edilgenliği unutarak «ordunun devrimci geleceğini» alabildiğine abartıp, değişim sınıf ilişkileri ve gelişiklerine göre hiç düşünmeden kalan bir gerçekmiş gibi kabul eden ve umudunu buna bağlayan «devrim teorileri» kurmaya çalışan revizyonist fraksiyonların yanılgıları buradadır. Bu dar kâğıtlar, üretim ilişkileri ve sınıf dengesi değişikliği, gelenek ve göreneklerin de değişeceğini, yerlerini yeni durumlara bırakacaklarını anlamıyorlardı. GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ DEĞİŞEN Sİ-

NİF DENGESİNE PARALEL OLARAK ORDU DA ADIM ADIM KÜÇÜK VE ORTA BURJUVAZİNİN VURUCU GÜCÜ OLMAKTAN ÇIKMAYA, EMPERYALİZMİN VE YERLİ HAKİM SINIFLARIN KONTROLÜ ALTINA GİRMEYE, RADİKAL REFORMİST GELENEĞİNİ YITIRMEYE BAŞLADI.

Oynanan Son Oyun ve Nasıl Oynandığı!

Ülkemizde gelişen sınıf mücadelesiyle birlikte yıpranan ve çürüyen oligarşik gerici yönetim nasıl yenilenecekti? İşte, uzun zamandan beri karşı-devrim cephesinin ihtiyaç duyduğu değişiklikle de nihayet gerçekleşti.

Bu değişiklik bizler için sürpriz olmadı. Belli, üç-beş ay önce «Kardesim, bunlar Gaddafî gibi radikal adamlardır» diyen, bütün umudu küçük burjuva radikalizminin hareketine bağlayanlar için olmuştur. Ama onlar, eski alışkanlıklarıyla kıvrırmann, eğilip bükülmeyi yolumu gene de kolayca bulabilirler!

Ashnda, o kadar geniş tahillere bile gerek kalmadan, daha ilk başta, «12 Mart Muhtırası Darbesi»nin ileric, reformcu bir hareket olmadığı bellidir. Belli bir iktidarı değişikliği oluşturan bir hareketin ilericliğini ölçüsünü en iyi şekilde MARK şöyle açıklamaktadır: «KAMU KREDİSİ İLE ÖZEL KREDİ, BİR DEVRİMİN ŞİDDETİNİ ÖLÇMEYE YARAYAN EKONOMİK TERMOMETRELERDİR. ONLARIN DÜŞÜĞÜ ORAN DA DEVRİMİN YIKICI VE YARATICI GÜCÜ YÜSELER.» (1) Bu hareketin sonucu, borsa'da ve bankaların kredi mekanizmasında değişen birşey yoktur. Oysa, 27 Mayıs hareketinin daha ilk gününde, MBK çıkardığı kararname ile, bankaların kredi mekanizmasının işleyişini belli bir süre için durdurmuş ve sonra da iyice sınırlanmıştır. Daha ilk adımdaki tavırdan ve muhtıradaki ifadenin hareketin karşı-devrimci niteliği, yapılarını oligarşinin kendi içindeki bir kadro değişikliğinden başka birşey olmadığı bellidir. Zaten, oligarşisi dahil olmuş generallerden, bir Nasır veya Gaddafî hareketi beklemek de, revizyonistlerin düştüğü komik duruma düşmek olurdu.

AP ittifakı Amerikan emperyalizminin çıkarlarını gerektirdiği bir koruyamaz hale gelmiştir. Gelişen anti-emperyalist hareketi ve sınıf mücadelesini durduracak kuvvetleri ve güçlü bir yönetime» duyulan ihtiyaç gün geçtikçe artıyordu. Üstelik dünyamızda devrimci fırtınanın merkezini Orta-Doğu'ya kaydırdı bir dönemde, ne yapıp yapıp zincirli Türkiye'de yıpranan halkımızı da yenilemek gerekiyordu.

Önce kamun oyu hazırlandı. Aktörler arandı ve oyun sahneye kondu. Tekeli burjuvazi, bil-tiraz eğilip büküldü, orta burjuvaziye azıcık koltuğun ucı gösterildi ve işler yoluna kondu! Tekeli burjuvazi için nihai hedef uğruna taktik eğilip bükülmeler, hatta, birazok da geçici ka-yıplar kolayca göze alınacak şeylerdi. Üstelik Amerikan emperyalizmi için de şimdilik gerçek parlamenterizmi bir süre daha yasatan bu göz-im, en iyi yoldu.

Tezgâhlanan oyunun neden gerici parlamenterizmi ayakta tutarak sahneye konduğu meselesi oldukça önemlidir. Bunun iki temel nedeni vardır.

BİRİNCİSİ, ordu içinde karşı-devrim cephesinin elde edemediği, ülkemizde gelişen devrimci mücadele ile birlikte gitmekte güçlenen lerici, devrimci subayların oluşturdugu kanat her geçen gün hareketle girmek üzere daha da sabırsızlanıyor, yüksek rütbeli generalere baskı yapıyor. Emperyalizm, milliyetçi-devrimci diye lanse ettiği generalleri vastasıyla küçük burjuva radikallerinin hareketini kontrol altına almaya başlamasa, cuntanın bürokrasisinin tepesine kendi adamlarını oturtmuş olmasına rağmen, gene de her hangi bir riski göze alarak, tabanında radikallerin bulunduğu bir kadronun iktidarı alınması isteniyordu. Generalleri aralayıcılar her darbe atılmamı frenledi, bu arada tasfiye edecek kişilerin büyük bir kısmını tesbit etti ve satın alabileceklerini de aldı. Sonunda, üstane kaleme alınmış 12 Mart muhtırasıyla Demirel hükümetini sessizece kenara iterek radikallerin hareketini iyice pasifize etti. Adım adım kendi bürokrasisini sağlamlaştırmaya başlarken, tayin ve emelliklik işlemleriyle ordu için ilk temizliğe de başladı. Şüphesiz, bunun gerisinde lin kanattaki en radikal unsurları yuma eylemleri gelecekti. Son günlerde yurdun çeşitli yerlerinde girişilen tutuklamaların artışı, ODTÜ'de yapılan yeni tevkifler ve ileric öğretim üyelerinin tasfiyeleri, bunun ilk işaretleridir. Emperyalizmin bu operasyonu gerici parlamenterizmi yasatacak kolayca başarabilmesinde ve askeri bir diktaeye gerek duyulmamasında, Türkiye'de güçlü bir sok hareketi olmamasını, sok hareketi kuyrukcu geleceğin ağır basmasını da etkileri vardır.

İKİNCİ NEDEN İSE, Amerikan emperyalizmi karşı Avrupa'daki emperyalist ülkelerin oluşturdugu Ortak Pazar'ın askeri diktalara karşı pek sempati duymamasıdır. Ortak Pazar ülkeleri, ABD emperyalizmi karşısında ayakta durabilmek için, yarı sömürge ülkelerde kendilerine bağımı bir burjuvazi oluşturmamak istemektedir. Bu orta burjuvazinin sağ kanadıyla flört etmektedirler. İlski kurdıkları ülkelerde, tekeli burjuvazinin ABD emperyalizminin koltuğu al-

tında silah gücüyle bütün dizginleri elde tutması Ortak Pazar ülkelerinin isine gelmemektedir. ABD emperyalizmiyle daha rahat rekabet edebilecek için, parlamenter demokrasinin korunmasını istemektedirler. Daha genelinde yurdumuzu ziyaret eden Ortak Pazar sözcüsü, demokrasinin dışındaki sistemlerle yönetilen ortaklara Ortak Pazar'ın ilgi göstermeyeceğini söylemiştir. Üstelik Yunanistan deneyi de ortadadır. Oligarşinin çok daha güçlü olduğu Yunanistan'da, ekonomik kriz biraz daha kolay atlatabilmekteydi. Ama Türkiye'de uluslararası finans kapitali meydandan okuyacak kadar kendinden emin bir burjuvazi yoktur. Şimdilik gerici parlamenterizmi ayakta tutarak durumu kurtarmak, ABD'nin de işine gelmektedir. Ayrıca, zorunlu olmadıkça askeri harekete basırmann da aklınca bir yanı yoktur. O, son koz olarak, hem de bütün radikal unsurları tasfiye edildikten sonra bas vurulacak bir yoldur! Ve giderek daha da kesinleşecek olan sınıf mücadelesi sonucu mutlak-başvuracaktır!

Emperyalizmin-Tekelci Burjuvazi ve Orta Burjuvazi

Emperyalizmin rolünü iyi kavramak için, tekeli ve orta burjuvaziye ele almak gerekmektedir. Türkiye'deki tekeli burjuvazi, uluslararası finans kapitalin Yurdumuzdaki uzantısıdır. Ama o, salt emperyalizmin komisyoncusu da değildir. Aralarındaki ittifak, sermayenin uluslararası bir niteliği sahip olmasından gelmektedir. Emperyalizm, yarı sömürge ülkelerde bir yandan yerli tekeli burjuvaziyi yaratıp onunla işbirlikçi yaparken, öte yandan da onun çok fazla güçlenmesini istememektedir. Zaman zaman onu törpülemek işine gelmektedir. Tekelleşme süreci içinde kitlelerin artan korku sefaleti ve bunun sonucu olarak gelişen sınıf mücadelesi karşısında yıpranan oligarşik gerici yönetimleri yenilemek emperyalizmin işine gelmektedir.

Orta burjuvazi, yarı sömürge ülke burjuvazinin tekelleşememesi kanadındır. İçinde iki kesimi barındırır. Birincisi, orta burjuvazinin alt kesimi (milli burjuvazi diyebileceğimiz kesim), serbest rekabetteki kesimdir. Bunlar, tekelleşme sürecinin hıznlanmasına birlikte, varlığını devam ettirmeye duruma gelmeye başlarlar. Tekeli burjuvaziye dahil olma izlenimleri her geçen gün yitiriyorlar. İşte, CHP nin Ecevit kadınının oynanan oyunu dremesini, onları bu sınıf kitlemelerinden, orta burjuvazinin bu kanadının sözcükleriyle yapmalarından ileri gelmektedir. Şüphesiz küçük burjuvazinin üst kesiminde orta burjuvazinin bu kesimini birbirlerinden bucağı ayırır gibi ayırmayız. Fakat, tutarlı bir anti-emperyalist çizgi izlemeyi ölçü olarak aldığımızda, CHP'nin Ecevit kadınında son politik durumun ışığında yerine oturmak zorundayız. (2)

Orta burjuvazinin ikinci kanadı gene tekeli burjuvaziye gelişki halindedir. Fakat onun temel meselesi, tekeli burjuvaziye dahil olmaları. Her ne kadar tekelleşme sürecinden zarar görürse de, kendi durumunu düzeltmenin yolunu, burjuvazinin bir üst fraksiyonuna dahil olmakta bulur. Bu yolda henüz bütün umutlarını yitirmemiştir. Hele sınıf mücadelesi kuzatıkça, devrim hareketinden korkuya kapılarak, tekeli burjuvaziye ittifak kurma isteği daha da artar. Etfendilerine yaranmak ve oligarşisi dahil olmak özemleriyle hırslanır, işçi sınıfları ve devrimcileri kara ve beklenmedik yarıtlıklı saldırıya geçer. CHP'nin göbeği kanadından ve diğer partilerdeki bu tabaka temsilcilerinin son tutumlarından yakından izlersek bu durumu açıkça görürüz.

İçinde bulunduğumuz dönemde, emperyalizme ve yerli hakim sınıflara karşı mücadelesinin kesinleştiği bütün yarı sömürge ülkelerde, orta burjuvazinin («reformist» burjuvazinin) bu kanadının çıkarlarıyla emperyalizmin çıkarları tam bir uyusma halindedir. Emperyalizm burjuvazinin bu kesimini dünyanın her yerinde istediği gibi kullanmaktadır. Latin Amerika'da, Peru'da, Bolivya'da girişilen son oyunlara, bu gün ülkemizde yapılacak isteniler arasında özünde pek bir fark yoktur.

Revizyonizmin, Oportünizmin ihaneti

Örgütlü ve güçlü bir marksist-leninist hareketi olmadığı bir dönemde, tutarlı bir anti-emperyalist küçük burjuva radikal hareketinden olamayacağı; (2) bütün umudunu küçük burjuvazinin ileric bir altınma bağlayan revizyonist ve oportünist fraksiyonların ihanetleri; kuyrukcu politikam emperyalizmin oyununu nasıl da kolaylaştırdığı Türkiye pratiği içinde de iyice açığa çıktı.

Gerici parlamenteroyu tek eylem

Halkın Aktif Mücadelesi, Emperyalizmin ve Yerli Köpeklerinin Hesaplarını Boşa Çıkaracaktır

Egemen sınıflar, bir iki yıldır nasıl bir metot uygulayalım ki, mevcut düzeni sürdürebilelim, çırpınışı içindeler. İşçilerin, köylülerin, yığıt gençliğin, anti-emperyalist ve demokratik mücadeleleri onları günden güne rahatsızlandırdı. Geçtiğimiz 1970 yılında gün olmadı ki, bir grev, fabrika işgali, miting, toprak işgali, Amerikan emperyalizmine karşı bir direniş olmasın. Halkın gittikçe yücelen mücadelesini durdurmak için ellerinden gelen namussuzlukları yaptılar. Fakat hiçbirinde emellerine eremediklerinin onlar da farkında. Son «çare» olarak, kendi rahatsızlıklarını halkın rahatsızlığıymış gibi gösterme oyununu tezgâhladılar. Bunun için bir «hükümet değişikliği» bile yaptılar. Amaç, bu oyunu gerekçe olarak kullanıp, ağır baskı ve zulüm yöntemlerini uygulamaktır. Bu oyun da sökmeyecek! Önümüzdeki aylar en safından en sinsisine kadar, uluslararası finans-kapital'in bütün ajanlarına bunun böyle olduğunu gösterecektir.

Türkiye'de mücadele devam ediyor, yeni durumların gerektirdiği yeni metotlarla devam edecektir. Önümüzdeki dönem devrimcilerin görevi, emperyalizm ve köpeklerine tezgâhlayacakları hiçbir oyunun temel çalışmamızı değiştiremeyeceğini örgütlü ve aktif mücadeleleriyle göstermektir.

İşsizlik- Pahalılığa Karşı Direniş

İşsizlik ve pahalılık, bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde geniş halk kitlelerini derinden etkileyen, en yaygın sorunlardır. Emperyalist sömürünün kristalleşmiş iki göstergesidir.

Türkiye'de, her yıl Almanya ve diğer kapitalist Avrupa ülkelerine yüz-bini aşkın işçi yollanmasına rağmen, işsizlik sorunundan hiçbir şey eksilmemekte, halkı kasıp kavurmaktadır. İşbirlikçi iktidarların, dış ülkelere ihraç edilenlerin dışında ortaya çıkan işsizleri şehirlere yerleştirme ve gizli görünüm verme çabaları da bu gerçeği zerrece değiştirememektedir. Hızla artan hayat pahalılığı artık son sınırına varmıştır. Beş ay önce yapılan devalüasyonla birlikte zam fırtınaları, halkın en acilinden başlayarak kısa zamanda bütün ihtiyaç maddelerini sardı. Fiat artışı çok yüksek oranlarla büyüdü. Vergiler de akıl almaz biçimde arttırıldı.

Buna karşılık halkın gelirlerinde hiçbir artma görülmedi. Devalüasyon uygulamasına geçildiği gün bazı ürün taban fiyatlarına görünüşte aldatmaca «zamlar» yapıldı. Yeni taban fiyatlarından devalüasyonla düşen farkı çıkarırsak, aslında ürün taban fiyatları artmadı, tam tersine eksildiği görülür. Sarı sendikalarla bağlı bazı işyerlerinde, devalüasyon yapılmazdan birkaç ay önce patron-sarı sendikacı oyunu «toplu sözleşmeler» yapılmıştı. Gene bu yapılan sözüme zamlardan devalüasyonla düşen farkı çıkarırsak, işçilerin saat ücretlerinin ve gündeliklerinin artmadığı tersine, azaldığı görülür. Memur aylıklarına yapılan ufak-tefek sadaka zamların da durumu budur.

Fakat işbirlikçi iktidarlar, işçileri, köylüleri, memurları aldatamamıştır. Durum gün gibi meydandadır. Ve halk da direnişini sürdürmektedir.

"Açız, Ekmek Parası İstiyoruz"

Geçtiğimiz günlerde Batman'da TPAO ek inşaatında çalışmak için 3000 işsiz, «Açız, iş istiyoruz» diyecek rafineri binasını işgal etmişti. İşgalciler, jandarma müdahalesine rağmen işgali sürdürmüşler, içeriye kimseyi sokmamışlardı. Ancak, kaymakamın gelip gerekli teminatı vermesiyle dağılmışlardı.

Günlerce bekledikten sonra, kaymakamın vaatlerinden hiçbir şey çıkmadığını gören 3000 işsiz, tekrar birleşerek Batman'da bir miting düzenledi. «Açız, ekmek parası kazanmak istiyoruz» diye haykırarak rafineri bölge müdürlüğü önünü doldurdular. Çevre il ve ilçelerden getirilen jandarma ve komando birliklerinin müdahalesi onları dağıtamadı. Kendilerine karşı yöneltilen hak-sız saldırıları taş ve sopayla karşı ettiler. İçlerine sokulmaya çalışan bir polisi taşla yaraladılar. Ancak

kaymakam ve belediye başkanının kesin teminat vermesiyle ve jandarmaların gelişinden sonra, sahtekar yöneticilerin kendilerini aldatamayacaklarını, bundan sonraki direnişlerinin daha da şiddetli olacağını söyleyerek dağıldılar.

Gaziantep'te Pahalılıkla Mücadele Mitingi

Dev-Genç Gaziantep Bölge Yürütme Kurulu, Tös ve İlk-Sen'in birliktede düzenledikleri Pahalılıkla Mücadele Mitingine otuzbin kişi katıldı. Gaziantep caddeleri, otuzbin kişinin gür sesiyle inledi. Karşı-devrimci güçlerin sabotaj etmek için uğraştıkları büyük mitingün başarıyla yürütmesi, iktidarı ve usaklarını korkuttu. Dev-Genç Bölge Yürütme Kurulu başkanı arkadaşımız Bektaş Avcı'nın açış konuşmasıyla başlayan mitingte işçiler, köylüler ve öğretmenler konuştu. Konuşmacılar, pahalılığı yaratan Amerikan emperyalizmini ve onun işbirlikçisi iktidarı şiddetle protesto ettiler. Halkın gerçek kurtuluşunun emperyalizmin, feodal kalınların tasfiyesine ve halk iktidarının kurulmasına bağlı olduğunu söylediler. Miting süresince, «Hoş Amerika puşt Amerika», «Kaatil İktidar», «Ağa, bezirgan, Amerika, iktidar yuh» sloganları haykırıldı.

Mitingden sonra yürüyüşe geçildi. Caddeler kenarlarını dolduran halk, yürüyüşleri coşarak alkışladı, yer yer katılmalar oldu. Stadyumun önüne gelindiğinde, maç seyredenler maçı bırakarak büyük topluluğu selamladılar. Dörtüyl mevkiinden geçen kenar durumu gören vali kriz geçirdi.

Zafer Anıtına gelen topluluk, devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunduktan sonra, Türkiye Tam Bağımsızlığa kavuşuncaya kadar mücadeleye devam edileceğine dair and içildi ve dağıldı.

Gençlik Halkın Kurtuluşu için Savaşıyor

Ülkemizde aktif eylemlerin en gü-

zel örneğini veren devrimci gençlik, emperyalizmin ve işbirlikçisi iktidarların oyunları, ağır zulüm yöntemleri karşısında yılmadan mücadelesini sürdürmektedir.

Halkımızın ve devrimci gençliğin taleplerini dile getirmek ve özel okulların devletleştirilmesini istemek için Ankara'da büyük bir yürüyüş yapıldı. Erim hükümetinin işbirlikçi yeni bir hükümet olduğu, ezilen halk yığınlarının, ancak kendi devrimci eylemleriyle kendilerini kurtarabilecekleri dile getirildi.

— 24 Mart günü Akdeniz'de tatbikat yapan ABD emperyalist gemileri İzmir'e geldi. Dev-genç'liler 1. kurtuluş savaşı'nın ilk şehidi Hasan Tahsin amtı önünde bir NATO çelengini yak-tılar. Nato aleyhtarı bildiri yayımladılar.

— Emperyalizmin ve işbirlikçi sömürücü sınıfların silahlı güçleri, sınıfsal saldırgan niteliklerini ODTÜ baskınında bir daha ortaya koydular. Devrimci gençlik için bulduğumuz dönemin üniversitelerdeki genel taktiği olan «faşist saldırıya silahla karşı koyma» kararını ODTÜ'de de uyguladı. Çatışma 9,5 saat sürdü. Yurtlar makinah tüfeklerle tarandı. Şener Erdal adındaki devrimci kardeşimiz şehit edildi. ODTÜ'deki gerici kompolar şimdi de devrimci öğretim üyelerine karşı uygulanıyor. Bütün baskı ve yoketme çabaları sökmeyecek, devrimci gençliği halkın mücadelesinden koparmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

İşçi Sınıfı Direniyor

İşçi sınıfı, üzerindeki ağır baskılara, oyunlara rağmen direnişini yığıtçe sürdürmektedir. Büyük İşçi Direnişinden buyana baskı ve zulümler devam ettirildi. İşbirlikçi iktidarlar ve patronlar, sekiz-on aydır işçi avında. Direnişlere öncülük eden bilinçli işçiler işten çıkarılmakta, mahkemelere sevkedilmekte, her türlü demokratik hakları baltalanmaya çalışılmaktadır. İhanet sebebi Türk-İş ve hain sarı sendikacılar bu uygulamalarda birinci derecede etkili olmaktadır. Bütün yapılanlar iktidarı da çok yakından ve dolaysız olarak ilgilendirmektedir.

İstanbul'da son iki ay içinde kırka yakın işyerinde, binbeşyüz civarında işçi işten çıkarılmıştır. İşbirlikçi iktidar ve patronlar polis, jandarmanın, mahkemelerin tam desteğini sağlayarak işlerini yürütmüşlerdir. Bütün bunlar işçi sınıfının direnişini durduramamaktadır, durduramayacaktır.

Kızılçesme Keçe Sanayi ve Murat Cam fabrikalarında işçiler sendikal hakları için; Çelik Boru Fabrikasında iş güvenliği için direnmektedirler. Adelskale'de direniş sona erdi. Genoto'da 350 işçinin çıkarılmasına kar-

da, Eskişehir Entil Fabrikasında, Uniroyal lastik fabrikasında işçiler uzun süre direndiler, bazılarında direniş halâ sürdürülmektedir. Arçelik, PTT ve Kimaş Asfalt fabrikalarında ise grev kararı alınmıştır.

Bilinçli kalifiye işçilerin işten çıkarılmalarının da bu düzeni ayakta tutmaya çözümlü olmadığını işçiler işbirlikçi iktidarlara göstereceklerdir. Bununla, ne fabrika içindeki ne fabrika dışındaki direnişleri durdurabileceklerdir.

Doğu'da Yoksul Köylünün Demokratik Mücadelesi Kızışıyor

Doğu'da, Kürt halkı üzerinde uygulanan faşist komando terörüne, etnik özelliklerinden dolayı yapılan baskılara ve ağahça karşı halkın demokratik direniş gün geçtikçe artmaktadır. Daha önce Nusaybin'de faşist komando başkanlarına

lar, cop sokmalar, her türlü hiyanet bir bir anlatıldı. Miting süresince halk, «komando zulmüne son, jandarma dipçisine son», «kahrolsun ırkçı politika güdenler», «işçi-köylü gençler elele», «yaşasın Türk-Kürt kardeşliği» diye bağırды. Kozluk DDKO şubesi başkanı Ömer Çetin, özel şekilde yetiştirilen komando birliklerinin, «silah ve eşkiya arama» kisvesi altında istila ordularının bile yapmayacağı zulümleri yaptığını anlattı. Konuşanların hepsi, halkın direnişini engellemeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini söylediler. Mitingten sonra, 30 ceme dolusu komando birliği kasabada bir gövde gösterisi yaptı...

Kürt halkının gün geçtikçe gelişen demokratik direniş, bu oyunları tezgâhlayan satılmışları boğacaktır.

Bir Köylü Önderi TCK 125. maddeden Yargılanıyor

Gene Van'ın Özalp ilçesinin Dağdeviren (Kulu) köyünde Tahir ağa,

Birkaç ay önce Turanlar köylüleri ağanın gasbettiği 20.000 dönüm toprağı işgal etmişlerdi. Köylüler canları pahasına da olsa toprakları geri vermeme kararlıydılar, hep beraber ekmektedirler.

karşı yer yer direnilmişti. Geçen Şubat ayında Siirt'in Kozluk ilçesinde çoğu yoksul köylü olan bini aşkın kişinin katıldığı bir miting düzenlendi. Komando terörüne karşı direnişler devam etmektedir. İlkın Batı bölgelerde gelişen yoksul köylünün toprak mücadelesi son zamanlarda Doğu'da iyice artmıştır. Geçen beş ay içinde Gaziantep'te, Mardin'de, Diyarbakır'da ağaların elindeki bazı topraklar işgal edildi. Ağaların köylülerin elindeki toprakları tekrar gasbetme girişimleri de yüzdeyüz başarısızlıkla sonuçlanmaktadır.

Kozluk miting haberini muhabirimiz PTT ile bize yolladığı halde elimize gelmediği için (?) Kurtuluş geçen sayısında verememişti.

Kozluk Mitingi

Doğu bölgesinde birçok il ve ilçelerde açılan Doğu Devrimci Kültür Ocakları, son olarak Kozluk'ta açıldı. Derneğin açılışıyla birlikte Kozluk sokakları anti-faşist afişlerle donatıldı. Açış konuşmasını Timo Köyünden 80 yaşındaki M. Abdullah Harzan yaptı, yoksul köylülüğün üzerinde uygulanan işkenceleri anlattı. Devrimci güçlerin örgütlenip, halkla ilişkiler kurmasını, egemen sınıfların ve emperyalizmin namussuzca oyunlarının teşhir edilmesini hazmedemeyen işbirlikçi iktidar, keşif uçaklarının desteğiyle kasabaya tankları ve komando birliklerini gönderdi. DDKO'nun afişleri komandolar tarafından söküldü, M. Abdullah Harzan tutuklandı ve devrimcilere karşı yoğun bir faşist terör estirilmeye başlandı. Bunun üzerine DDKO bir miting düzenledi. Bini aşkın kişinin katıldığı mitingte mazlum Doğu halkına yapılan zulümler şiddetle yerildi. Yoksul köylülere yapılan katliamlar, dağa kaldırma-

jandarmalarla ve parayla tuttuğu adamlarıyla zaten yetersiz olan köy topraklarına el koydu. Köylüler, duruma şiddetle karşı çıktılar ve direndiler. Köy imamı Hasan Ergen bu mücadeleye önderlik etti. Ağanın silahlı tutulmuşları ve jandarmalar direnişin karşısında duramadılar. Sonunda, Tahir ağa, devlet makamlarına gerekli talimatı verdi. Köylülerden bazıları hakkında soruşturma açıldı. Direnişe önderlik eden Hasan Ergen karakola götürülüp, tutuklandı. İşbirlikçi iktidarın yargıcı, savcısı, Hasan Ergen'i TCK 125. maddeye göre (idam istemiyle) yargulamaktadır. Gerekçe, köylülerin camiye toplayıp isyana teşvik etmek(!) Arasıra Dağdeviren köyünde olduğu gibi ağaların, yoksul köylünün elindeki öküzlüğü kadar küçük toprak parçalarını gasbetme girişimleri de görülmüyor. Dağdeviren köyündeki olayın aynısı üç ay önce Diyarbakır'ın Harbecin köyünde tezgâhlanmıştır. Bunların hiçbirini sonuç vermemekte tersine, yoksul köylülerin ağalara karşı kinini bilemektedir.

Emiroğlu Köylüleri Direniyor

Maras'ın Pazarcık ilçesine bağlı Emiroğlu köyünün ağası Hacı Ahmet, şimdiye kadar ekmekte olduğu 5000 dönüm toprakla doymayarak, hazine topraklarını ve daha sonra da köy merasını ekmeğe başladı. İki yıl, jandarmalarla ve parayla tuttuğu adamlarıyla köylüleri tehdit ederek işini yürüttü.

Duruma boyun eymeyen köylüler harekete geçti; ekim ayında ağanın gasbettiği toprakları işgal et-

(Devamı 2. Sayfada)

PAKİSTAN ÜZERİNE

Pakistan 1947'de bağımsızlığına kavuştu. 1948-58 arasında sözde bir parlamento ile seçimsiz olarak idare edildi. Anti feodal hareketin genişlemeye başlaması sonucu Eyüp Han 1958'de emperyalizmin oyunlarıyla seçimle işbaşına geldi. 1958 Ekiminden itibaren Hindistanla savaş tehlikesine ve sürekli anti-komünist propagandaya rağmen kitlelerdeki huzursuzluk genişledi. Öğrenci hareketi olarak başlayan hareket daha sonra köylüleri ve işçileri de etkiledi. 1966'da bütün sözde sol partiler için süpriz olan demiryolu işçileri grevi başladı. Sol partiler bunun rahatlıkla bastırılabilceğini düşünerek önem vermediler. Arahda öğrencilerin genel grev çağırısına işçilerin çoğunluğu katılınca, hareket hızla yayıldı. Batı Pakistan'da önemsiz denilen kasabalarda bile kitleler polis ve orduyla çatıştı. Doğu Pakistan'ın başkenti Dacca da yönetim bir hafta devrimcilerin eline geçti. Ancak öncü bir partinin olmaması ve hareketin sadece «Öğrenci Hareket Komitesi» tarafından idaresi sonucu başarı sağlanamadı. Komite, kitleleri hareket halinde tutup, istekleri ısrarla öne süreceğine, Dacca'yı «kurtarılmış şehir» ilan etti. Köylü birliklerinden ve fabrikalardan, halk temsilcileri biraraya getirilmediğinden burjuva partileri «Demokratik Hareket Komitesi» adı altında birleştikleri ve Eyüp Han'a karşı harekete geçtikleri zaman, meclise girebilecek kitlelerin temsilcileri ortada yoktu. Bunun sonucu kitlelerin arasında burjuva ideolojisi güçlenmeye başladı. Bütün baskılara rağmen süren ve ekonomik taleplere dayanan işçi ve köylü hareketlerine siyasi nitelik kazandırılmadı. Mart 1969'da Yahya Han, düzeni koruma maskeşi altında, sırtını emperyalizme dayayarak idareyi eline aldı. Ordu kitlelere karşı seferber edildi. Baskı kanunlarına, işçilerin vurulmasına ve liderlerin işkence görmesine rağmen ülkeyi grevler kapladı. Olaylar sonucu askeri hükümet Ekim 1970'de seçim vaadetti. Köylülerin örgütsüz olmalarına, işçiler arasında sendikal hareketin zayıf olmasına ve sendika liderlerinin hükümet tarafından satın alınmasına rağmen hareket nasıl kendini sürdürebilmiştir? Bunu anlayabilmek için Pakistan'daki sınıfları incelemek gerekir:

Batı Pakistan:

Toprak ağaları: İngiliz idaresi sırasında oldukça güçlenmişlerdir. En gerici sınıftır. Toprağın % 31.2'si onların mülkiyetindedir. Eyüp Han ağaların da desteğini alarak, toprağın sadece % 1.6'sını yeniden dağıtarak sözde toprak reformu yapmıştır.

Zengin Köylüler: Toprağın % 21.9'una sahiptirler. Ücretli işçi çalıştırırlar ve daha fazla toprağa sahip olmaya çalışırlar.

Orta Köylü: Toprağın % 31.7'sine sahiptir, ancak toprağın çoğu verimsizdir.

Yoksul Köylü: Toprak sahiplerinin % 64.4'ünü teşkil ederler, toprağın ise ancak % 15.25'ine sahiptirler. İşgüclerini orta ve zengin köylüye satarlar.

Tarım proleteryası: Batı Pakistan'da 2.5 milyon topraksız köylü vardır. Tamamen toprak ağalarının ve zengin köylünün hizmetinde çalışırlar, hiçbir hakları yoktur. Köylü hareketlerinin temel gücüdürler.

Burjuvazi: Hindistandan ayrıldıktan sonra güç kazanmıştır. Tamamen dışa bağılıdır. İngiliz ve Amerikan sermayesi ekonomiyi tamamen hakimdir. (1965-70 arasında dışa bağılılık artmıştır. Kalkınma harcamalarının % 32'si dış yardıma bağılıdır, ve danışarak kullanılır. 22 kişi endüstrinin % 66'sını, sigortaların % 70'ini, bankacılık faaliyetlerinin % 80'ini kontrol eder. Toplam iş gücünün % 25'i işsizdir. Burjuvazi toprak ağaları ve zengin köylülerle sıkı işbirliği yapmaktadır.

Küçük burjuvazi: Güçlülük içindedir, ekonomik krizlerden geniş ölçüde etkilenir. Büyük burjuvaziye rekabet etmek isterler, ancak kendi geçimlerini zor sağlarlar. Devrimci harekete düşmandırlar. Büyük burjuvaziye birlikte, Yahya Han'ı ve ordunun müdahalesini desteklemişlerdir.

Öğrenciler: Diktatörlüğe karşı çok aktiftirler, ancak çoğu demokrat taleplerle yetinebilecek durumdadır.

Proleterya: Hareket içindeki en aktif güçtür. İşsizlik oranı yüksektir. Ücretler Eyüp Han tarafından on yıl süreyle dondurulmuştur. Hareketi yönetebilecek güçlü bir organizasyondan yoksundur. Nüfusa olan oranları hızla artmaktadır.

Doğu Pakistan:

Doğu Pakistan, Batıdan 1000 millik Hindistan toprağıyla ayrılır. Mücadelenin temelini köylülerin kulaklara (zengin köylüler) ve tefecilere karşı hareketleri meydana getirir.

Burjuvazi: Batı Pakistan'ın kapitalistleri tarafından Doğu sömürüldüğünden, buradaki burjuvazinin gelişmesine izin verilmez. Elde edilen kârlar Batı'ya aktarı-

lır ve daha hızlı endüstrileşme sağlanır. Bunun sonucu Batıdakinden daha bilinçli olan küçük burjuvazi sık sık milliyetçi eylemlere girişir. Doğu Pakistan burjuvazisine orduda ve idari kademede temsil fırsatı verilmez. Doğu Pakistanlıların işe yaramadığı görüşü, Batı Pakistan solunda da yaygındır.

Toprak meselesi: Doğu Pakistan dünyanın en büyük nüfus yoğunluklarından birine sahiptir. Bağımsızlıktan sonra Hintli toprak sahiplerini sınır dışı etmek için toprak reformu yapılmış ve feodalizm büyük ölçüde tasfiye edilmiştir. Daha sonra kulaklar ortaya çıkmış kısa zamanda büyük güç kazanmışlardır.

Doğu ve Batıda Sol: Ne yaptığı belli olmayan, dağınık ve revizyonist bir komünist partisi vardır. Örgüt Doğu Pakistan'da daha iyi olmasına rağmen, devrimi yürütebilecek nitelikte değildir. 1957'de bazı komünistler örgütten ayrılarak Avami Partisini kurmuşlardır. Partinin yapısı kozmopolittir (liberaler, sosyal demokratlar, milliyetçiler ve komünistler). Bazı anti-emperyalist hareketler koymuşlar, ancak iyi okunan gazeteler çıkarmaktan başka şey yapamamışlardır. 1967'de Avami Partisi Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti arasında ikiye ayrıldı. Moskova fraksiyonu sadece burjuva demokrasisinin kurulmasıyla ilgilendi ve diktatörlüğe liberal eğilimli çıkışlar yaptı. Pekin'in Eyüp Han'ı desteklemesi sonucu diğer grup diktatörlüğe karşı mücadeleyi yavaşlattı. Pekin'in demiryolu işçilerinin başlattığı büyük grev karşısında susması ve Pekin basınının Eyüp Han'ı övmesi bu gurubun yolunu şaşırtmasındaki en büyük etken oldu. Bu ortamda Zülfikar Ali Butto (Eyüp'ün dışişleri bakanı) hükümetten ihraç edildikten sonra Halk Partisini kurdu. Eyüp Han rejimine karşı radikal hareketleriyle büyük taraftar kazandı. Doğuda Mao çizgisindeki komünistlerin başına Bahashani geçti ve hemen genel grev çağırısı yaptı. Ancak hareket Eyüp Han'ın anti-emperyalist olduğunun daha sık tekrarlanmasından ve kitlenin kuyruğuna takılmaktan başka sonuç vermedi. Bu durumda boşluk orta sınıfın temsilcisi Rahman tarafından dolduruldu ve Doğu Pakistan Avami Partisi kuruldu. Sosyal-demokrat eğilim gösterdi ama kitlenin desteğini kazandı.

Doğu ve Batı Pakistan'daki yoğun sömürü ve işsizlik kitlelerin kendiliğinden gelme hareketlerine hız kazandırmıştı, bütün ülkeyi saran işçi ve köylü hareketleri emperyalizmin «Yahya Han» formülüyle önlenmeye çalışıldı, ancak hareket örgütsüz olmasına rağmen durmadı. 1970 Arah ayında hareketi durdurmak için seçimlere gidildi. Sol alternatif olarak ortaya çıkmadığından kitleler burjuva partilerinin peşine takıldı. Seçimlerden iki burjuva partisi muzafter olarak çıktı: Halk Partisi ve Doğu Pakistan Avami Partisi. Yahya Han bu partilere anayasasının hazırlanması için 120 günlük mülhet verdi, ancak anlaşma gerçekleşmedi ve Kurucu Meclisi toplanması ertelenerek sıkıyönetim ilan edildi. Anlaşmazlığın nedeni Doğu ve Batı burjuvazileri arasındaki ayrılıktır. Rahman Doğu Pakistan için muhtariyet vaadederek seçimi kazanmıştır. 31 sandalyeden 167'sine sahip olduğundan Meclisten istediği kararı çıkartabileceğini düşünüyordu. Rahman'ın istekleri; Doğu Pakistan'a muhtariyet, temel sanayi ve bankaların millileştirilmesi ve Doğululara orduda ve idari kademede görev verilmesidir. Bu istekler Doğuyu insafsızca sömüren Batılı 22 ailenin çıkarlarına karşıydı. Doğu Pakistan'da genel grev başladı, bunun üzerine Yahya Han bu bölge üzerinde baskısını artırdı. Batı Pakistan burjuvazisi görüşmelerle ve ufak tavizlerle meseleyi uyutma çabasıındadır. Ancak Doğu'da sıkıyönetimin devam etmesi ve ordunun halka ateş açması sonucu, tabandan gelen baskıyla Rahman bütün görüşme tekliflerini reddetmiştir.

Nihayet Batılı 22 kapitalistin, emperyalizmin ve onların sadık uşağı Yahya Han'ın sabrı tükendi. Sömürü ve tahakkümünü sürdürmek için direnişi kan ve ateşle boğmaya karar verdiler. Avami Partisi kanun dışı ilan edildi, ordu Doğu Pakistan'a karşı harekete geçirildi. Doğu Pakistan'dan birbirini tutmayan haberler geliyor. Ancak birşey açık: Halk —hatta polisler bile— askerlere karşı direniyor. Ancak halkın örgütsüz olması, silahsız olması ve küçük burjuvazinin liderliği elinde bulundurulması başarı şansını azaltıyor. Pakistan halkının kurtuluşu ancak Batıda özellikle işçi sınıfı, doğuda ise özellikle fakir köylünün ve diğer devrimci güçlerin örgütlü mücadelesiyle olabilir. Ancak o zaman Pakistan halkı işbirlikçi burjuvaziyi ve diğer sömürücü tabakaları yıkabilir ve Amerikan emperyalizmini kovabilir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM

Yaşasın Hindicinin Halklarının Emperyalizme Karşı Zaferi!

Amerikan emperyalizmi ve onun uşağı Güney Vietnam hükümetinin Ho Şi Minh ikmal yolunu kesmek için altı hafta önce Laos'a girişikleri saldırı bozguna sonuçlandı. Emperyalizm dünya kamu oyunun tepkisinden çekindiğinden, Laos'a kendi askerlerini göndermemiş, Güney Vietnam ve Laoslu kiralık askerleri kullanmıştı. İşgalci güçler önceleri rahat ilerlediler, burjuva basını hareketin başarıyla yürütüldüğü haberin yaydı. Amerikan kumandanları sıranın Vietnam Halk Cumhuriyetine geldiğini belirten demeçler verdiler. Laos içlerine çekilen işgalciler Ho Şi Minh yolu boyunca bozguna uğratıldılar. Amerikan uçaklarının ağır bombardımanları netice vermedi. Bütün üsler teker teker ele geçirildi, bir zırhlı tugay ve bir paraşüçü tugayı tamamen yok edildi. Daha önce Kamboçyaya saldırı işgalcilerin Laos'dan geçen ikmal yolları kesildi. Tanklar ve Vietnam Halk Cumhuriyetinin askerleri tarafından kovalanan işgalciler panik halinde kaçıyorlar, tahliye helikopterlerine hücum ediyorlar ve helikopterlerin kızıllarına asılarak kaçmaya çalışıyorlar. İşgal-

cilerin temel üssü Ban Dong da ele geçirildikten sonra panik ve korku harekâta katılmayan askerlere de yayıldı. Bir Amerikan birliği cepheye gitmeyi reddetti. Artık emperyalist köpekleri devrimci Hindicini halkları karşısında, ölümden kaçıyorlar. Amerikan askerlerini çekme ve savaş «Vietnamlaştırma» politikası gibi aldatmacalarla harekâtı haklı göstermeye çalışan Nixon şimdi bütün dünyayı kahkahalarla güldüren demeçler veriyor. Harekât başarıyla tamamlanmıştır; veya bu bir taktik geri çekilmedir. Bütün gayretler boşunadır, Hindicini halklarının savaşını, emperyalizmi Laos'da da ezmış ve onun işgalci kuvvetlerini bozguna uğratmıştır. Uzak Doğuda savaş bütün bölge halkları kurtuluncaya, Amerikan emperyalizmi kovuluncaya kadar sürecektir. Hindicini halklarının zaferi bizimde zaferimizdir.

YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ

YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ

Ülkemizde oynanan oyun ve

(Baştarafı 1. Sayfada)

likleri hesaba kattığını ve devrim kanunlarını benimsediğini açıklıyor...» (*) diyerek o da açıkça emperyalizmin oyununu alkışladı.

Öte yandan, küçük burjuvazinin en ilerici kesimine hitap etme iddiasında olan çok bilmiş beyinsiz bazı fıkra yazarları ve «Devrim» gazetesindeki büyük (!) ideologlar, baştan beri hitap ettikleri küçük burjuva radikallerine en büyük oyunu oynadılar. Emperyalizmin Türkiye'deki varlığını hiç hesaba katmayan, o ufalcık beyinleriyle emperyalizmi bile ortaya getireceklerini zanneden, halkın gücüne güvenmeyen, değil uzun vadeli bir mücadelenin, komploculuğun bile gerektirdiği cesarete sahip olmayan bu çok bilmişler, emperyalizmin adamlarını tam emperyalizmin istediği biçimde «milliyetçi devrimci» diye lanse ettiler. Hitap ettikleri radikal subayların bağımsız örgütlerinin bunların kontrolü altına girmesini, emperyalizmin avucuna düşmesine yardımcı oldular. Oyun açığa çıkınca da, korkudan ödləri patlayan bu çok bilmişler, devrimci gençliğe ve bütün yurtsever unsurlara «durumun iyi olduğunu», «sabırla beklemenin gerektiğini» söyleyerek iyice ihanet bataklığına battılar. Yüzsek-sen derece geriye çark ederek, kendi paçalarını nasıl kurtaracaklarını, emperyalizmi ile nasıl uzlaşacaklarını hesabını yapmaya başladılar.

Peki bizler ne dedik? Daha DEV-GENÇ kongresinden beri, güçlü ve örgütlü bir marksist-leninist hareket olmadan, doğru çizgide bir küçük burjuva radikal hareketinin olamayacağını; ordu ve bütün devlet kurumlarındaki denge-nin GİDEREK EMPERYALİZM LEHİNE BOZULDUĞUNU; BİR PATLAYIŞIN hazırlıkları içinde olan küçük burjuva radikallerinin «milliyetçi-devrimci» diye lanse edilen bazı generaller vasıtasıyla ortaya getirildiğini; bir küçük burjuva radikal iktidarının uzak olduğunu; küçük burjuva radikalizmine bel bağlamadan kadroları süratle en aktif mücadeleye hazırlamak gerektiğini bütün toplantılarda tekrarladık durduk. Bunları, 1965-1971 TÜRKİYE'DE DEVRİMCİ MÜCADELE VE DEV-GENÇ adlı broşürümüzün 63. ve 64. sayfalarında da yazdık. KURTULUŞ'un 1. sayısında, DERİNLEŞEN BUHRAN adlı yazıda oyunu kısaca açıkladık. Ve muhtıranın hemen arkasından Dev-Genç yayınladığı ilk bildiri-de oyunu açıkça ortaya koydu. Bütün oportünist, revizyonist fraksiyonlar da, gerçekleri söylediklerimiz için, bizleri sektelelikle suçlamaya kalkıştılar.

Devrimcilere Düşen Görev!

Oynanan son oyunla birlikte, ülkemizde faşizm, yukarıdan aşağıya adım adım tezgâhlannmaktadır. Ordu ve bütün devlet kurumlarındaki küçük burjuva radikallerini yeni yeni tasfiyeler beklemektedir. Bütün devlet kurumlarında bürokrasisini sağlamlaştırmaya yolunda olan emperyalizm, ordu içindeki tasfiyelerin peşinden, «anar-sistler» dediği sivil kanattaki sağlam Marksist-Leninist unsurlara da vuracaktır. Şüphesiz, ica-zetli sosyalizmi tezgâhlayanlara vurmayabilir. Yukarıdan aşağıya adım adım inen faşizm, Kemalizmi de kendine ideolojik taban olarak hazırlama çabası içindedir. Kemalizme sahip çıkmakta, reformcuymuş gibi gözükmeğe çabalamaktadır. Böylece bir taşla iki kuş vurmakta, zayıf olan Marksist-Leninist kanadı küçük burjuvaziden tecrit etmeye, küçük burjuvazinin anti-komünist yanını bileyleyerek kendi saflarına

kazanmaya çalışmaktadır. Ayrıca, emperyalizm ve yerli köpekleri, Kürt ve Kıbrıs meselelerinden de marksist-leninistleri tecrit politikalarında yararlanmaya çalışacaklardır. Devrimcileri zor, fakat zevkli kavga günleri beklemektedir. Ak ve kara artık en keskin çizgileriyle birbirinden ayrılacaktır.

Bütün kadrolar en aktif mücadeleye kendilerini hazırlamalıdır. Faşizmin Kemalizmi kendine ideolojik temel olarak almasını önleyebilmek, tecrit politikasını bozabilmek için, oyunu kitlelere her yerde ve her fırsatta açıklamalıdır. Mevcut buhranı derinleştirmek, emperyalizme ve yerli köpeklerine nefes aldırılmamak için, patlayacak kitle hareketlerinin önüne yığılçe geçmeli, işçiler ve köylüler arasından yeni yeni kadrolar çıkartmaya çalışmalıdır. Kitlelere örgütlü aktif mücadelenin somut örneklerini verecek, yerli hakim sınıfların sivil ve resmi güçlerini şaşkına çevirecek öncü kadronun oluşması için ellerinden gelen herşeyi yapmalıdır. Bütün kitle hareketlerinden en aktif mücadeleyi verecek öncü kadroya eleman kazanmak ve aktif mücadeleye destek sağlamak için yararlanmaya çalışmalıdır. Bütün yarı sömürge ülkelerin ve ülkemizin pratiği, mücadelenin uzun ve zor olacağını, düşmana karşı temel mücadele metodunun politikleşmiş askeri mücadelee metodu olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Zafer, halkımızın ve ezilen bütün dünya halklarının.

KURTULUŞ

- (1) Bak. Fransada Sınıf Mücadeleleri s. 53.
- (2) Şüphesiz, Türkiye'de partileri ele alırken dikkatli olmak zorundayız. Ülkemizde mevcut partilerin hepsi de içinde, içiçe girmiş durumda, burjuvazinin bütün fraksiyonlarını barındırırlar. Önemli olan belirli dönemlerde dizginleri kimin elinde tuttuğudur.
- (3) Bunun bir tek istisnası vardır: Eğer ülke emperyalizmin AÇIK işgali altında ise, küçük burjuva radikalizmi, milliyetçilik bayrağı altında halkı toplayarak, kurtuluş savaşı ile düşmanı yenerek yönetime geçebilir. Nitekim 1919-23 hareketinde, milliyetçi-devrimciler, sınıfsal bir temele dayanmayan, soyut bir gavar düşmanlığını dalgalandıran milliyetçilik bayrağı altında, Anadolu egrafının yardımı ile halkı örgütleyerek, kurtuluş savaşının önderliğini yapmışlardır.

Ama, Amerikan işgalinin AÇIK olmadığı ve de emekli sınıfların bilinç ve örgütlenme seviyesinin düşük olduğu içinde bulunduğumuz dönemde, küçük-burjuva radikalizminin, proleter devrimci hareketten daha örgütlü ve kararlı anti-emperyalist çizgide olmasına, hele iktidara namzet olmasına hiç ama hiç imkan yoktur.

Küçük-burjuva radikalizminin güçlenmesi, devrim cephesinin sol kanadının, yani Marksist-Leninist hareketin güçlenmesine bağılıdır.

- (4) Bak. Mihri Belli Yazılar s. 131.
- (5) Bak. Aydınlik Sosyalist Dergi s. 27.
- (6) Bak. Aydınlik Sosyalist Dergi s. 27, s. 152.
- «MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM asgari programı» kavramı, herhalde M. Belli'nin Marksizm-Leninizm'e yeni bir katkısı olmalıdır! Milli Demokratik Devrim zaten kendisi bir asgari programdır; sosyalistlerin bir adım taviz veremeyecekleri asgari programlardır. Milli Demokratik Devrim programından da taviz vermeye hazır olduğunu ilan eden kişi, hainliğini ilan ediyor demektir.
- (7) Bak. Proleter Devrimci Aydınlik s. 34, s. 5
- (8) Bak. Sosyalist s. 20, s. 5.